

BU BENİM DÜNYAM

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - MALTEPE
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

**Bu kitap İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nün
Geleceğin Yazarları Projesi Kapsamında
Özel Era Eğitimde Rasyonel Açılım Koleji Maltepe
İlkokulu-Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılan
eserler alınarak hazırlanmıştır.**

Mayıs 2025

ERA KOLEJİ

MALTEPE KAMPÜSÜ

GELECEĞİN YAZARLARI

Hikaye ve Şiir Kitabı

Özel Era Eğitimde Rasyonel Açılım Koleji Maltepe İlkokulu-Ortaokulu

Mayıs 2025

Sevgili Çocuklarım,

Güçlü sözcükler, unutulmaz eserlerin ham maddesidir. Bu ham madde, tecrübe edindikçe şekil alıp paha biçilmez cümleler haline gelir. Sizler de bu kıymetli eserinizle yazar ve şair olma yolunda ilk adımınızı attınız. Hayal gücünün engin denizlerinden baş ucu olma yolunda attığınız bu ilk adım size nice başarılar kazandırsın. Tarihte toplumlara yön veren, geleceğe ışık tutan yazarlar; aynı zamanda çok kitap okumuş kişilerdir.

Kalemlerinizin gittikçe daha güçlü bir hâl alması için kitap okumayı asla ihmal etmeyin. Kazandığınız her yeni sözcük, ileride yazacağınız eserlerinize ilham olsun. Söz uçar, yazı kalır. Bu kıymetli eserinizi okuyacak değerli okurlar için kırk güzel eser bıraktınız, diğer arkadaşlarınız için örnek teşkil ettiniz.

Düş dünyanızdan kaleminize akan duygularınızın gittikçe daha da güç kazanmasını dilerim. Yüreğinize sağlık...

Esra KIRAN

Özel Era Eğitimde Rasyonel Açılım Koleji Maltepe
İlkokulu-Ortaokulu Müdürü

ÖN SÖZ

“BU BENİM DÜNYAM” Özel Era Eğitimde Rasyonel Açılım Koleji Maltepe İlkokulu-Ortaokulu öğrencileri tarafından yazılmış yirmi hikaye ve yirmi şiirden oluşmaktadır. Bu kitapta yazılan eserleri okudukça öğrencilerimizin kalemleriyle fantastik bir yolculuğa çıkacaksınız.

Bu kitap bir grup çocuk tarafından tamamen onların hayal dünyasından yola çıkılarak yazılmıştır. Bildiğiniz gibi hikayeler, Türk Edebiyatı’nın temel taşlarından biridir. Dede Korkut hikayelerinden bugüne dek uzanan bu büyülu yolculuk şimdi çocuklarımızın kaleminde...

Şiirler; düş gücüne dayanır, duygu dünyasına seslenir. Bir şarkı olur bestelenir, bir sevda olur armağan edilir. “Kelimeler yetse...” denilen yerde, çocuklarımızın kitabında...

Biz öğretmenleri olarak onlara bu yolculukta kılavuzluk ettik ve içlerinden geçenleri yazıya döktük. Lütfen okurken bazı yerlerinde gözlerinizi kapamayı ve çocukluğunuza dönmeyi unutmayın. Hangimiz çocukken yazar olmak istemedik ki? Her çocuğun hayalimdi yazar olmak. Şimdi bu fırsatı değerlendiren sevgili öğrencilerimize ithafen güçlü kaleminize sağlık çocuklar. Unutmayın asıl hikayeler çocukken başlar.

ERA KOLEJİ

MALTEPE KAMPÜSÜ

İÇİNDEKİLER

HİKAYELER

- 1) SEVGİ
- 2) JUDO İLE PAMUK
- 3) EMPATİ
- 4) GİZLİ ODA
- 5) TUTUMLULUK DERSİ
- 6) GÖLGELER
- 7) BARIŞIN KANA/LARI
- 8) ELİF VE ARKADAŞLARI
- 9) ARKADAŞIM DUMAN
- 10) GÖLGELERİN HİKAYESİ
- 11) AÇAÇ YAŞKEN EÇİLİR
- 12) YAVUZ VE ALDIÇI DERS
- 13) SOSLU TAVUK VE YENİ BİR DOSTLUK
- 14) DEÇERLİ DEÇİŞ PAZARI
- 15) ZEYNEP VE AYŞE
- 16) BORA'NIN KEDİ SEVGİSİ
- 17) HAYALLERİNİN PEŞİNDEN KOŞ
- 18) BİR SOMUN EKMEK
- 19) SANDVİÇ
- 20) TUANA'NIN ARKADAŞI

ŞİİRLER

- 1) CANIM ANNEM
- 2) KARDEŞ SEVGİSİ
- 3) AL BAYRAÇIM
- 4) ANNEM
- 5) DÜRÜSTLÜK BÖYLE OLUR
- 6) TUTUMLULUK
- 7) İYİLİK
- 8) CESARET
- 9) YARDIMLAŞMA
- 10) HAYVAN SEVGİSİ
- 11) AÇAÇ SEVGİSİ
- 12) YAZ MEVSİMİ
- 13) DOÇA SEVGİSİ
- 14) BEN MEMLEKETİME HASRETMİŞİM
- 15) ÇAÇIRIR BENİ MEMLEKETİM
- 16) VATAN SEVGİSİ
- 17) TEMEL DEÇERLER
- 18) ÖZLEM
- 19) ATATÜRK SEVGİSİ
- 20) GERÇEK SEVGİ

HİKAYELER

SEVGİ

Bir zamanlar Elif adında bir kız varmış. Elif okulundaki bütün herkesi seviyormuş. Öğretmenlerini, arkadaşlarını ve hatta yemekleri bile. Elif, derslerini de çok seviyormuş. Özellikle beden eğitimi, resim, sosyal, fen derslerini çok seviyormuş. Elif annesini çok seviyormuş. Yaşlı kişilere yardım etmeyi, engelli arkadaşlarına yardım etmeyi...

Yıllar sonra Elif büyümüş ve bir hastanede doktor olmuş. Bütün gelen hastalara sevgi ile yaklaşmış. Özellikle yaşlılara, küçük çocuklara ve tabii ki yetişkinlere... Elif, doktor olmayı hep çok sevmiş. Elif, Lössante'de çalışıyormuş. Annelerin çalıştığı atölyeye düzenli olarak gidip her ay annelere belli miktarda para vererek

lösemili çocukların tedavisine destekte bulunuyormuş. Ayrıca her ay iyileşen çocukların eğitim aldığı LSV Kolejlerine yine destekte bulunuyor, LSV Kolejlerine ziyarete gidiyormuş. İyileşmeyen çocuklar ise maalesef hâlâ Lössante'de kalmaya devam ediyormuş. LSV Kolejlerinde çocukların ilgi alanlarına yönelik eğitim veriliyormuş. LSV Kolejlerinde sağlık ve ilk yardım dersleri de varmış ve ilk

yardım öğretmeni de Dr.Elif'miş. Hem Lössante'deki çalışmaları, hem LSV kolejlerindeki ilk yardım öğretmenliğindeki dersleri ve çalışmaları paralel gitmek zorunda olduğundan ilk yardım öğretmenliği yaparken bazen etütteki derslere kalıyormuş. Bu yüzden Lössante'deki çalışmaları yani nöbetleri aksayabiliyormuş. Bazen nöbetleri nedeniyle lösemili çocukları ziyaret etmeyi aksatabiliyor, bazen de lösemili çocukların annelerine aylık parayı vermeyi nöbetleri nedeniyle unutupmuş.

Dr.Elif'in ilk yardım eğitmenliğine gelecek olursak ilkokul ğrencilerinin aklında kalabilecek şekilde işliyor ve takini de yapıyormuş. Az önce de bahsettiğim gibi LSV Kolejlerinde ocukların ilgi alanlarına yönelik çalışıldığı için Elif çok yoruluyordu. Elif ilk yardım derslerinde çocukların sıkılmaması için elinden geleni yapıyor, dersi çok eğlenceli işlemeye gayret ediyor ve her gün Lsante'de yatan çocukları ziyaret etmeye gayret ediyormuş. Sonra bir ocuk daha iyileşiyor ve LSV Kolejinde eğitim görmeye başlıyor, bir ocuk daha ve bir ocuk daha... Ama iyileşen çocuklar takip altında tutularak yani düzenli olarak kontrol için çocukların annelerini ve çocuklarını çağırarak kontroller yapıyor ve hastalıkla ilgili gelişmeler ailelere mutlaka bildirilerek iyileşmesi için ellerinden gelen yapıyormuş.

Gökçen ACAR

JUDO İLE PAMUK

Merhaba arkadaşlar benim adım Judo. Pamuk adında güzel mi güzel bir kedim var.

şşşş ! Sakın söylemeyin bizim bir sırrımız var. Pamuk'un burnuna bir kez dokununca benimle konuşabiliyor. Bu da bir şey mi iki kez dokunduğumda ise benimle şarkılar söyleyebiliyor. Aman sakın size bu sırrı verdiğimi kimse bilmesin. Gelelim bugün olanları anlatmaya...

Evde biraz canım sıkılıyordu. Pamuk ile odama çıktık. Pamuk ile birlikte her zaman oynadığımız keyifli oyunlarımızdan birini oynuyorduk ki birden kapı çaldı. Gelen arkadaşım Serra'dan başkası olamazdı. Serra benim hem mahalleden hem de okuldan yakın arkadaşımıdı. Ara sıra birbirimize gider ya da evimizin yakınlarında bulunan parkta buluşur oyunlar oynardık. O gün Serra bize gelmeyi tercih etmişti. Serra'yı içeri buyur ettikten sonra birlikte odama çıktık. Yeni aldığım oyuncaklarımı birlikte atık, onlarla biraz

oyladıktan sonra Serra her zaman yaptığı gibi Pamuk'u sevdi. Tüm bu rutini­imiz devam ederken annem birden seslendi:
-----Kızlaaaaaar ! Hadi gelin yemek hazır.
-----Geliyoruuuuuuuz !

Koş­a koş­a acık­mış olmanın da verdiği telaş­la aş­ağı doğru indik. Annem yine harika bir sofr­a ve en sevdiğim yemekleri hazırlamış­tı. Serra ile beraber tüm aile bu harika yemekleri yerken keyifli bir sohbeti de yapmayı ihmal etmemiş­tik. Tüm bu güzel dakikalarımız Pamuk'un olmadığını fark ettiğimiz ana kadardı.

Hiç ses yoktu. Birden panik oldum ve ortalığı aramaya başladım. Ve iş­te korkulan olmuş­tu. Serra'ya kapı a­ıtığımda tekrar kapıyı kapatmayı unutmuş­um ve küçük bir aralıktan Pamuk ka­ımayı başarmış­tı. Hemen geriye dönüp evdekilere seslendim ve:

-----Pamuk ka­ımış....
Annem, babam ve Serra da benim kadar panikle­miş­ti artık.

Dış­arı çıkıp aramaya başladık. İlk aklıma gelen yer evimizin yakınında bulunan her zaman gittiğimiz parktı. Koş­a koş­a parka doğru gittik. Heh iş­te oradaydı. Bembeyaz tüyleri yemyeş­il gözleri ile kum tanelerinin ve rengârenk salıncakların arasında hemen fark ediliyordu. Pamuk diye sevinç­le seslenerek yanına doğru koştum. Serra da benim sesime duyunca yanımıza doğru geldi ve o da en az benim kadar Pamuk'u bulduğumuz i­in mutluydu. Arkadaş­lık böyle değil midir zaten? Zor zamanlarında da yanında olmak. Mutluluğunu paylaşmak, zntn paylaşmak...Serra benim i­in öyleydi her güzel günümde de üzüntülü olduğum zamanlarda da benim yanımda olur. Ş­imdi de en değer verdiğim ş­eylerden biri olan kedim Pamuk'un kaybolmasında ve bulunmasında da yanımda. Canım arkadaş­ım iyi ki var. Serra, Pamuk ve bizimkilerle birlikte tekrar eve döndük. Artık Serra'ya anlatmam gereken bir ş­ey vardı. Ona Pamuk'un yeteneklerinden hala bahsetmemiş­tim. ­nk bana inanmamasından biraz tereddüt ediyordum. Sonu­ta kim inanırdı bir kedinin konuşmasına üstüne üst­lk

şarkı söylemesine...

Birlikte odama çıktık. Pamuk'ta bizimle birlikteydi. Çok heyecanlıydım.

Serra hemen anladı bende bir şeyler olduğunu.

“Söylemek istediğin bir şeyler var gibi Judo” dedi. Daha fazla tutamadım kendimi ve “Evet” dedim.

Serra:

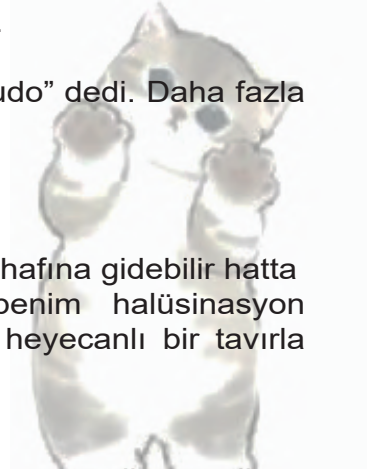
Seni dinliyorum.

Serra, şimdi anlatacağım şeyler biraz tuhafına gidebilir hatta belki bana inanmayabilirsin ama sakın benim halüsinasyon gördüğümü sanma. Serra biraz şaşkın biraz heyecanlı bir tavırla başını sallayarak beni onayladı. İşte başlıyordum...

Önce Pamuk'u yanıma çağırdım. Kuyruğunu sallaya sallaya geldi. Sonra biraz başını okşadım ve ilk hamlemi yani burnuna bir kez dokunma eylemini yaptım. “Judo, canım” diye bir ses geldi. Serra etrafa baktı önce. “Ben demedim kim seslendi?” diye sordu. Aynı eylemi bir kez daha gerçekleştirdim. Ama bu sefer biraz daha farklı. Bu sefer bir şarkı açtım bilgisayarımdan ve Pamuk koşarak yanıma geldi. İki kez burnuna dokundum ve en sevdiğimiz şarkıyı söylemeye başladık. Serra'nın şaşkınlığı iyice artmış ve yüzüne bir korku da yerleşmişti.

“Serra, sakın ol !” dedim. Serra korku dolu gözlerle “Judo bu gördüklerim ve duyduklarım doğru mu ?” diye sordu. “Evet, uzun zamandır sana söylemek istediğim şey buydu. Pamuk özel bir kedi. Onun burnuna bir kez dokunduğumda benimle konuşuyor, iki kez dokunduğumda ise benimle şarkılar söylüyor.” Serra tüm bu duyduklarına şaşırmaya devam ederken bir yandan korku dolu gözlerin yerini meraklı bakışlar almaya başlamıştı.

Canım arkadaşım için ilginç bir akşam yaşıyordu. Anlattıklarımın sonra Serra ne kadar garip bir durum olduğunu ve tüm yaşadıklarının gerçek olamayacağını düşünse de Pamuk'u yanına çağırıp bir kez burnuna

dokunmaktan kendini alıkoyamadı. Pamuk ona “Efendim” diye cevap verdiğinde bir küçük bayılma yaşadı. Hemen annemi yukarı çağırdım. Annem Serra’yı baygın görünce ona Pamuk ile ilgili gerçekleri anlattığımı anlamış olmalıydı. Serra kendine geldikten sonra bu gece bizde kalmasını söyledik. Annem annesini aradı ve izin aldı. Serra ile birlikte gece sohbetimizi ettik. Tüm gün yaşadıklarımızı düşününce bizim için zor bir gün olduğuna karar verdik. Artık uyumalıydık... Derin bir uykuya daldık sanki yaşadığımız her şey bir rüyaydı. Ertesi gün annem mükemmel bir kahvaltı hazırlamış ve bizi uyandırmaya gelmişti. “Günaydın, kuzular” diye bizi uyandırıp odanın perdesini açtı. Güneş tüm ışıltısıyla bizi selamlayarak içimizi ısıtmaya başlamıştı. Pamuk da yanımıza geldi ve bir kez burnuna dokunarak sevdim ama konuşan olmamıştı. Oysaki ne kadar gerçekçi bir rüyaydı...

Defne KIRAN

EMPATİ

Merhaba,

Ben Cemre. Bugün size daha önce empati ve sorumluluk duyduğum günümü anlatmak istiyorum. Haydi! Başlayalım.

Bir sabah mutlulukla uyandım, elimi yüzümü yıkadım. Ardından annemin hazırladığı güzel kahvaltımı yaptım. Dişlerimi fırçaladım. Sorumluluklarımı yerine getirmek için yapmam gerekenleri planladım. Okula gitmek için evden ayrıldım. Bugün arkadaşım Bengü ile yürüyecektim. Onun evinin önüne

geldiğimde camdan bakarak bana gelmeyeceğini söyledi. Önce üzüldüm, onu anlayamadım hiç böyle davranmazdı. Okula doğru yürürken empati kurmayı denedim. Belki ailesinden birine kötü bir şey olmuştur, belki kendini iyi hissetmiyordur diye düşünmeye başladım. Yolda yürürken çok tatlı bir kedi gördüm. O kadar küçüktü ki belli ki acıkmıştı. Yanıma gelip mırıldamaya başladı. Ben de empati kurdum. Onu beslemeliydim. Neyse ki yakında amcamın bakkalı vardı. Hemen kediye kucağıma alarak bakkala doğru yürüdüm. Amcam oradaydı ondan kedi için süt vermesini istedim. Amcam ilk olarak sokak kedisi bu neden eline aldın, şeklinde tepki verdi. Sonrasında amcamı, onun yavru bir kedi olduğunu sokakta bulduğumu ve karnının çok acıkmış olduğunu anlatarak süt vermesi için ikna ettim. Kediye orada bırakarak okul yoluma devam ettim. Okula biraz geç kalmıştım. Kapıyı tıkladım, öğretmenin gel sesini duyunca içeri girdim. Öğretmen bana neden geç kaldığımı sordu. Ben de olanları anlattım ve sırama oturdum. Ödevimi yapmıştım öğretmenim kontrol ettiğinde sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz için mutlu oluyordu. Öğretmen sınıfımıza yeni bir arkadaşımızın geldiğini söyledi. Zil çaldı, acıkmıştım sabahki kahvaltı sanırım bana yetmemişti. Yeni gelen arkadaşım ile oynadıktan sonra ikimize tost aldım. Hapur hupur yedik. Ders başlama zili çalmıştı, ders rehberlikti. Derste empati ve sorumluluk işliyorduk. Ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anladım. Herkesin bu bilinçle davranmasını çok isterim.

Ders bitmişti. Arkadaşlarımla köşe kapmaca oynadım. Okuldan çıkış saatim geldi. Eve geldiğimde babam üzgün görünüyordu. Ona ne olduğunu sordum. Bu konuda hakkında daha sonra konuşmak istediğini söyledi. Annem yemeklerimizi hazırlarken masayı hazırladım. Ailece akşam yemeğimizi yedik. Sorumluluklarımı yaptım. Uyumak için hazırlandım. Babam gece yatacakken bana anlatacağını söyledi. İş yerinde en sevdiği arkadaşı işten ayrılmıştı. Onu öperek moral vermeye çalıştım.

Cemre Naz İLLİ

GİZLİ ODA

Gülsüm adında bir kız varmış. Sürekli Era Kolejine gelir, derslere girermiş. Gülsüm bir gün okulun 4. katında saklambaç oynarken, tuvaletin yanındaki asansör bölmesine en yakın arkadaşı Melike ile birlikte girer. Orada Gülsüm yanlışıyla bir yere elini koyar ve bir anda başka bir yere ışınlanırlar. Gittikleri yer Çin'deki en büyük piramit olan Beyaz Piramit'tir.

Piramidin içinde mumyalar dolaşıyordur ve bir krala tapıyorlardır. Gülsüm ve Melike etrafı biraz

keşfetmeye çıkarlar. Bir anda karşılına bir kedi çıkar. Gülsüm, "Neden burada bir kedi

var?" der. Melike ise, "Eskiden, yani şu anda bulunduğumuz dönemde, mumyalar kedilerin uğur ve şans getirdiğine inanırlarmış. Ama neden burada bir kedi var, bunu ben de bilmiyorum," der.

Tam bu sırada mumyalar onları görüp kralın yanına götürür. Mumyalardan biri, "Bunlara ne yapalım kralım?" der ve kralın önünde eğilir. Kral, "Bunları öldürün!" der. Tam öldürecekleri sırada bir adam gelir ve Melike ile Gülsüm'ü kurtarır.

Mumyalar, "Sen de kimsin?" derler. Adam, "Ben eskiden Era Kolejinde okuyordum. Küçükken saklambaç oynarken bir anda kendimi burada buldum. Yıllardır burada esirim. Peki, siz nasıl geldiniz buraya?" diye sorar. Melike ve Gülsüm de, "Biz de aynı şekilde geldik buraya." derler.

Gülsüm, "Peki, buradan nasıl çıkacağımızı biliyor musun?" diye sorar. Adam, "Biliyorum, ama çok dikkatli ve sessiz olmamız gerekiyor." der. Tam giderlerken Melike'nin önüne bir örümcek çıkar ve Melike çığlık atar. Bütün muhafızlar onların üzerine doğru koşmaya başlar. Onlar da koşmaya başlarlar.

Adam bir kapıyı gösterip "İçeri girin, ben muhafızları hallederim." der ve kapıyı kapatır. Melike ve Gülsüm geri dönerler ve okulda hiç zaman

geçmemiş gibidir. Arkadaşlarına, “Ne diyorsunuz siz?” derler. Arkadaşları ise “Mızıkçılık yapıyorsunuz,” diyerek Melike ile Gülsüm’ü oyundan atarlar.

Melike ve Gülsüm birbirlerine gördüklerini ve duyduklarını kimseye anlatmamaya söz verirler.

Gökçe YÜCE

TUTUMLULUK DERSİ

Eda, aylardır özlediği babaannesinin yanına sonunda gelebilmişti.

Babaannesi ile birlikte birçok aktivite yapıyor ve her zamanki gibi çok eğleniyordu. Birlikte yaptıkları kurabiyeler pişerken Eda, babaannesinin yanına gidip kurabiyeler ile birlikte içmek için süt istedi. Kurabiyeleri süte bandırarak yemek hayattaki en büyük zevkiydi.

“Babaaanne, kurabiyeler ile içmek için süt koyar mısınız?” Buzdolabının kapağını açınca süt kutusunu göremeyen Ayşe hanımın yanı Eda’nın babaannesinin içini hüznün kapladı. Torunu için imkânı olsa hemen bir süt yaratabilirdi. Ama maalesef böyle bir şeyi yapabilmesi için sihir güçleri olmalıydı! “Sütümüz kalmamış Eda. Gel beraber gidip alalım yenisini.”

Eda’nın aklına kendisine göre mükemmel ama babaannesi ve ailesine göre kötü bir plan gelmişti. “Ben artık büyüdüm babaaanne. Markete tek başıma gidebilir miyim?” Ayşe Hanım pek ikna olmamıştı. “Ama kızım ya başına bir iş gelirse?” Eda, biraz düşünerek cevap verdi. “Gelmez babaaanne, dikkatli olacağım söz veriyorum.” Torunun isteğini daha fazla reddetmek istemeyen Ayşe Hanım kabul etti. “Bekle o zaman biraz, ben sana para vereyim madem.

Eda bilerek tek gitmek istemişti. Çünkü markete gidecek ve annesinin verdiği paralarla kendisine yiyecekler alacaktı. Annesi o paraları

babaannesinin parasını harcamasın diye vermişti. Ama görünen o ki Eda bütün parayı babaannesinin haberi olmadan harcayacaktı.

Ayşe Hanım elinde elli lira ile geldi. “Al kızım. Olabildiğince erken gelmeye bak, olur mu?” Eda babaannesini onaylayarak evden çıktı. Sonunda istediği yemekleri, istediği sakızları veya içecekleri alabileceği markete doğru yavaş yavaş yürümeye başladı ilk önce. Sonra adımlarını hızlandırdı. Abur cuburlar neredeyse on adım uzağındaydı ve Eda onları daha fazla bekletmek istemiyordu.

Koşar adım marketten içeriye giren çocuğu gören insanlar kıza garip birkaç bakış attılar. Eda hiç düşünmeden cips reyonuna doğru ilerledi oradan eline gelen ilk paketi alarak bir başka reyona koştu. Çikolata reyonundan tatlı reyonuna derken market sepetinde yer kalmadığını gören Eda kasaya doğru ilerledi. O kadar çok şey almıştı ki dışarıdan bakan biri evinde misafir ağırladığını düşünebilirdi.

Kasa sırasına girmeden önce markete yeni gelen ürünlerin olduğu yere doğru gitti Eda. Markete yeni gelen krakerler, aromalı çikolatalar ve daha birçok şey olan o rafa büyülenmiş gibi bakıyordu. Daha önce hiç denemediği birçok markanın ürünleri vardı. Eda o anda emin oldu. Buradaki her şeyden bir tane alacaktı. Eda kasada kalmamak için fiyatlarını hesaplayarak aldığı yiyeceklerin toplam fiyatının kendi parasını geçtiğini gördü.

Annesi kızına verdiği paraların hepsinin abur cuburlar için harcandığını öğrense çok kızardı. Hem sağlıksız olan bu atıştırmalıkları kızına çok yedirmek istemiyorken bir günde kızının marketten aldığı her şeyi yediğini öğrenirse kadının yüreğine inerdi.

Eda parası yetmediği için en son aldığı iki farklı çikolatayı sepetinden çıkardı. Birini seçmeliydi yoksa ikisinin de tadına bakamazdı. Yarım saat sonra, birini seçebilmiş ve kasaya doğru ilerlemişti. Bütün bunlar olurken Ayşe Hanım yaklaşık bir saattir gelmeyen torunu için endişelenerek oğlunu aramıştı. “Alo, oğlum Eda markete süt almaya gitmişti en son. Ama geri dönmedi.”

Dedi endişeli bir sesle. Oğlu İlyas Bey konuştu. “Hangi markete gitti biliyor musun peki?” Annesinin dizlerinde sıkıntı olduğu için merdiven inip çıkmakta zorlanıyordu. Bu yüzden kızını kendisi ararsa daha hızlı bulabileceğini düşündü.

Annesinden marketin ismini öğrenen İlyas Bey hızla o markete doğru sürdü arabasını. Yarım saat içerisinde Edayı bulan babası, elinde üç tane ağzına kadar dolu poşet görünce konuştu. “Kızım sen sadece süt almaya gitmedin mi? Bu elindekiler ne?” Eda süt almak için gelmişti ama almayı unutmuştu. Çünkü sadece atıştırmalıklara odaklanmıştı. Babasına mahcup bir şekilde karşılık verdi. “Unutmuşum baba.”

Babası kızının tutumlu olması için birçok yol denemişti. Ama kızı parasının hepsini bitirmeden herhangi bir marketten çıkamıyordu. Artık kızı ile ciddi bir şekilde konuşacaktı. “Eda, tutumlu olman konusunda seninle birçok kez konuştum ve bu konuşma umarım bu konu hakkında son konuşmamız olur.” Diyerek konuşmaya başladı İlyas Bey. Ve günlük hayattan örnek vererek devam etti konuşmasına.” Herhangi bir markete girdiğinde elinde olan parayı sonuna kadar bitirme kızım. O gün yiyebileceğin kadar al daha sonrasında istediğin bir şey olursa alırsın. Tamam mı kızım?”

Eda kafasını sallayarak onayladı babasını. Bir daha yapmayacaktı. “Özür dilerim baba bir daha yapmayacağım.” Babası Eda’nın elindeki poşetleri aldı. “Hadi babaannen daha fazla merak etmesin bizi” Eve geldiklerinde babaannesi kızı da bir şey söylememişti.

Eda’nın aldığı atıştırmalıkları evde ailecek yemişler ve bolca eğlenmişlerdi. Ayrıca o günden sonra Eda büyümüş ve bir daha böyle bir davranış sergilemedi.

İrem YILMAZ

OYUNCAK PRENS

Merhaba ben Uzak; 6 yaşımdayım, 1.sınıftayım, televizyon izlemeyi ve arkadaşlarımla oyun oynamayı çok seviyorum. Bugün 1.sınıfın 2.döneminin birinci günü. Arkadaşlarımı göreceğim için çok mutluyum çünkü onlarla oyun oynamayı çok özledim. Annem beni sabah uyandırırken çok zorlandı her zamanki gibi çünkü pencereden gelen sesler yüzünden korkup uyuyamıyordum.

Kalktıktan sonra annemle beraber kahvaltı yaptık, ardından babam da beni okula bıraktı. Sınıfta arkadaşlarımla konuşup oyun oynadık ve Esra öğretmenimizin verdiği ödevleri gösterdik. Tüm gün bu şekilde geçti ve okuldan babam beni alıp geri getirdi yolda bugün neler yaptığımı ilgili konuştuk. Eve gelince annem sofrayı kurana kadar oyun oynadım sonra hep beraber yemek yedik. Yemekten sonra Esra öğretmenimizin verdiği ödevleri yaptım. Sonra da pijamaları giyip dişlerimi fırçaladım ve sesler gelmesin diye camı sıkıca kapatıp yattım çok yorulduğum için kısa sürede uykuya dalmıştım ama yine sesler duyunca kalkmak zorunda kaldım. Kalkıp camıma bakınca yine hiçbir şeyin olmadığını sadece camımın açıldığını gördüm. Camımı kapatmak için kalktığımda ise ayağıma bir şey battığını hissettim. Yaklaşıp baktığımda ise kurşun askerimin ayağıma vurduğunu gördüm. İlk başta rüya görüyorum zannettim ama sonra kurşun askerimin diğer askerleri de çağırdığını görünce gerçek olduğunu anladım, kurşun askeri elime aldım, bu sefer de elime saldırmaya başladı ve askerler hücum etti. Ona düşman olmadığımı anlattım.

Kurşun askerlerle anlaştıktan sonra diğer oyuncaklarımda da hareket ettiğini fark ettim. Oyuncaklarıma neden hareket ettiklerini sorduğumda ise benim özel olduğumu ve bir tek benim oyuncaklarımda hareket ettiğini

söylediler. Nedenini sorduğumda ise Oyuncak Kraliçesi'yle konuşmam gerektiğini ve onu çağırabileceklerini söylediler ve Oyuncak Kraliçesi'ni çağırdılar. Çok güzel bir kadındı ve aynı anneme benziyordu ona anneme çok benzediğini söyledim o da biliyorum o da benim annemin onun kardeşi olduğunu söyledi, ben çok şaşırdım ve aynı zamanda çok mutlu oldum. Oyuncak Kraliçesi'nin teyzem olması çok hoşuma gitmişti ama artık kraliçenin gitmesi gerektiği için onunla vedalaşıp içim rahat bir şekilde yattım.

Nil GÖKTAŞOĞLU

BARIŞIN KANATLARI

Bir zamanlar yeşillikler içinde, dağların ardında, kuş cıvıltılarının hiç susmadığı, rengârenk güllerin olduğu, ormanın derinliklerinde bir köy vardı. Bu köyde insanlar ve hayvanlar arasında dostluk ve barış hüküm sürüyordu. Köylüler, ormanla uyum içinde yaşar; hayvanları hem dostları hem de koruyucuları olarak kabul ederlerdi. Gökyüzünde süzülen kuşlardan tut küçük böceklere kadar yaşayan her canlı köylüler için çok önemli ve çok değerliydi.

Köyün en genç insanı olan Gökçe, ağaçları ve hayvanları çok severdi. Orman, Gökçe'ye çok huzur verirdi. Yine bir gün ormanın derinliklerine doğru yürüyerek yaşlı bir ağacın gövdesine oturdu. Tam kitap okumaya başlayacakken bir güvercin yanına kondu ve ona şöyle dedi:

“Sevgili Gökçe, biz hayvanlar ve insanlar bir arada yaşarken bazı kalp

kırıklıkları ve yanlış anlaşılmalr oluyor. Bazen, insanlar doğayı ve çevreyi tahrip edip bizim yaşam alanımızı kaybetmemize neden oluyor ve bu, barışımızı tehdit ediyor.”

Gökçe biraz düşündü ve güvercine şöyle cevap verdi: “Anlıyorum güvercin kardeş, bazen insanlar çok bencil olabiliyor ve bu gerçekten üzücü bir durum. Ormanı koruyarak birbirimize nasıl yardım edebileceğimizi öğrenmeliyiz.”

Güvercin, Gökçe’nin sözlerini duyunca mutluluktan kanatlarını çırparak oradan uzaklaştı ve gökyüzüne doğru yükseldi. “Evet, doğru söylüyorsun, Gökçe. İnsanlar ve hayvanlar arasındaki dostluk, aynı eski günlerdeki gibi doğanın her köşesinde barışı sağlayabilir.”

Ertesi gün, Gökçe ve köy halkı, hayvanlarla birlikte büyük bir toplantı düzenlediler. Hem insanlar hem de hayvanlar, birbirlerinin isteklerini dinlediler. Köylüler, hayvanların yaşam alanlarını koruma sözü verdi, ağaç kesimini sınırlayarak onların doğasında güvenle yaşamalarını sağladı. Hayvanlar ise köylülerin bahçelerini zararsız bir şekilde gezip ürünlere zarar vermemek için ellerinden geleni yapacaklarına ve aynı zamanda köpeklerin insanlara zarar vermek yerine onları koruyacağına söz verdiler.

Zamanla köydeki insanlar ve hayvanlar arasındaki bağ güçlendi. Herkes birlikte yaşamının sadece doğa için değil, kendileri için de faydalı olduğunu öğrendi. Ormanlar daha yeşil, gökyüzü daha mavi oldu. Aynı zamanda sokak köpeklerinin yaralı olma sayısı yok denecek kadar azaldı. Birlikte hareket ederek barış ve huzur içinde yaşamaya devam ettiler.

Ve böylece insanlar ve hayvanlar, barışın gerçek anlamını keşfederek yaşamlarını birlikte sürdürdüler. Çünkü anladılar ki yalnızca dostluk ve anlayışla doğayı ve birbirlerini koruyabilirlerdi.

Gölce Ekin KAYABAŞI

ELİF VE ARKADAŞLARI

İstanbul'daki bir okulda aynı sınıfta okuyan dört yakın arkadaş vardı. Elif, Ekin, Murat ve Can. Bu dört arkadaş her teneffüs beraber oynarlar ve vakit geçirirlerdi. Bundan da çok keyif alırlardı.

Bir gün öğretmenleri sınıfa bir proje ödevi verdi. Ödevin konusu hayvanların kış aylarında barınabilecekleri bir ev yapmalarıydı. Öğretmenleri dörtlü grup olmalarını istemişti. Elif, Ekin, Murat ve Can bu ödev için hemen grup oldular. Ödevi bitirmek için iki haftaları vardı. Hepsi

hayvanları çok sevdikleri için çok heyecanlıydılar. Ama Elif biraz endişeliydi. Çünkü kardeşi doğmak üzereydi ve annesinin yanında olmak istiyordu. Bu sebeple ödevine çok zaman ayıramayacağı için üzülüyordu. Arkadaşı Ekin, Elif'in üzüntüsünü fark etti ve ona "Üzülme Elif, senin gelemediğin zamanlarda biz senin yerine çalışıp hallederiz." dedi. Elif'in içi biraz olsun rahatlamıştı.

Bir hafta sonra Elif'in kardeşi doğmuştu ve annesi, babası ile birlikte Elif'te hastaneye gitti. Bu sebeple okula bir hafta gelemedi. Elif hastanedeyken arkadaşları ziyarete gitti. Arkadaşlarını karşısında gören Elif çok şaşırdı ve mutlu oldu. Ekin kardeşinin adını sordu. Elif: "Kardeşimin adı Selin" dedi. Ekin bu ismin çok güzel olduğunu söyledi. Bir anda arkadan ağlama sesi duydular. Bu ses tabii ki Selin'in sesiydi. Kardeşini kapıda gören Elif koşarak ona gitti ve sakinleşmesi için ninni söyledi. Bu durum annesinin çok hoşuna gitti ve gülümsedi. Arkadaşları biraz sonra Elif'le vedalaşarak oradan ayrıldı. Kendi aralarında Selin'in ne kadar tatlı olduğunu konuşup güldüler.

Sonraki hafta Elif okula dönmüştü. Arkadaşlarını ve öğretmenini çok özlemişti. Bütün arkadaşları kardeşinin nasıl olduğunu sordular. Elif çok sevimli olduğunu ama çok ağladığını söyledi. Ekin'in de kardeşi olduğu için Elif'i çok iyi anlıyordu.

Derse döndüklerinde öğretmen proje ödevlerinin durumunu sordu.

Herkes ödevini bitirmiş, elinden geleni yapmıştı. Elif'in arkadaşları da ödevlerini bitirip çok güzel bir kulübe hazırlamışlardı. Kulübeyi gören Elif çok sevindi ve çok güzel olduğunu söyleyip arkadaşlarına teşekkür etti, yanınızda olamadığım için çok üzgünüm" dedi. Arkadaşları da önemli olmadığını, kardeşiyle ilgilenmesinin daha önemli olduğunu söylediler.

İkinci derste öğretmenleri tüm sınıfa sürpriz yapıp onları hayvan barınağına götüreceğini ve yaptıkları kulübeleri oraya teslim edeceklerini söyledi. Tüm sınıf bu habire çok sevinmişti. Ertesi gün hep beraber otobüse binip şarkılar söyleyerek hayvan barınağına gittiler.

Gittikleri barınakta çok yaşlı ve hasta hayvanlar vardı. İnsanlar onları önce almış sonrada sokağa bırakıp terk etmişler. Bu durum çocukları çok üzdü. Elif ve arkadaşları tüm hayvanları tek tek gezerek hepsiyle oyunlar oynamaya çalıştılar. Bazılarına yemek verip sevdiler. Yaptıkları kulübeleri teslim edip oradaki hayvanların bu kulübeleri nasıl sevdiğini görüp mutlu oldular.

Aralarından siyah yavru bir kedi Ekin'in bacağına sarılıp miyavladı. Yavruyu gören Ekin onu hemen kucağına aldı ve süt verdi. Kediyi gören arkadaşları da onunla oynayıp çok sevdiler. Öğretmenleri "Ona iyi bakacağınıza söz vererseniz bu kedi bizimle gelebilir." dedi. Çocuklar, hep bir ağızdan "söz veriyoruz öğretmenim." dediler.

Geriye bu kediye bir isim vermek kalmıştı. Birçok isim önerisinden sonra Zeytin ismine karar verdiler. Bu adı duyan Zeytin miyavladı, galiba o da adını sevmişti.

Dönüş yolunda öğretmenleri insanların birbirine ve tüm canlılara yardım etmesinin çok değerli ve önemli olduğundan bahsetti. Elif, bunu yaşayarak öğrenmişti. Herkese ve her canlıya yardım edersek dünyada kötülük denen şey bir daha asla var olamazdı.

Ekin ATERİ

ARKADAŞIM DUMAN

Merhaba benim adım İpek. Benim adımlı annem koymuş. Benim ve ikiz kardeşim olan İnci'nin doğumunu o kadar heyecanla beklemişler ikimizin de kız olacağını öğrendiklerinde babam ve annem 'kıymetli, narin, naif, nadir bulunan' insanlar olmamız için İnci ve İpek koymuşlar. Tabi adım gibi narin bir insan olduğum için arkadaşlık ilişkilerimde de hep böyle davranırım. Tıpkı evdeki kuşum ile ilişkimde olduğu gibi. Aslında ben hangi hayvan olursa olsun hep ön yargılıydım. Çünkü bundan birkaç yıl önce annem, ben, İnci ve Çağan Didim'de çarşıya çıkmış geziyorken 3 köpeğin saldırısından son anda kurtulduk ve bu olay beni çok etkiledi. Ta ki Duman bizimle yaşamaya başlayana dek. Gerçi Duman'ın bize geliş hikayesi de çok ilginç.

Bir yaz tatilinde annemin ailesi yani anneannem, dedem ve teyzem Eskişehir'de yaşadıkları için oraya gittik. Ancak İnci sürekli 'İstanbul'a gidelim, sitedeki arkadaşlarımı, patenimi, bisikletimi özledim.' diye ağlıyor ve annemi oldukça üzüyordu. Tabi annem de yılda birkaç gün gidebildiği memleketinde kalmak, ailesiyle, çocukluk arkadaşlarıyla vakit geçirmek istiyordu. Tam da İnci ile kriz yaşadığımız günlerden birinde teyzemin aklına İnci için bir muhabbet kuşu alma fikri geldi. Başlarda İnci bu fikre sıcak baktı

ve kuş ile vakit geçirmenin keyifli olabileceğini düşündü.

Birkaç gün teyzemin iş çıkışında hep beraber Eskişehir'in ilk AVM'si olan 'Esnaf Sarayı'nda buluştuk. Bu AVM'nin bodrum katında muhabbet kuşları, akvaryum balıkları, hayvancılık malzemeleri satışı yapılıyordu.

Kuşçuları gezerken İnci mavi renk bir kuşu beğendi sonra fikrini değiştirdi ve eve dönüş yolunda bizim yeşil renk bir kuşumuz oldu. Ancak aradan birkaç gün geçtikten sonra İnci yeşil kuşu sevmediğini, mavi renk kuş istediğini söyledi ve biz yine kendimizi kuş satışı yapılan petshop'ta bulduk. Anneannem torun sevgisi ve baskısına dayanamayarak ona bir tane de mavi renk bir muhabbet kuşu aldı. Artık kafesimizde bir tane de mavi kuşumuz vardı. Sıra kuşlara isim koyma zamanına gelmiş ve onlara isim arayışına başlamıştık. Yeşil olana 'Fıstık' mavi olana da 'Maviş' ismini vermeye karar verdik.

Aradan bir hafta geçti ve babam bizi İstanbul'a kendi evimize götürmek üzere Eskişehir'e geldi. Babam eve girip kuş seslerini duyup kafeste mavi ve yeşil renkte kuşları görünce çok şaşırmıştı. Çünkü babam annemin ev içerisinde türü ne olursa olsun bir hayvanla yaşama fikrine oldukça karşıydı. Tabii bir de bakımı babama kalacaktı ki babam bunu çok iyi biliyordu. O nedenle babam için sessiz bir kabulleniş süreci başladı.

İstanbul'a geldik, Maviş ile oyunlar oynuyorduk fakat Fıstık çok durgundu. Biz, onun sürece alışmadığını düşünerek üzerinde çok durmadık. Ta ki bir gün Çağan kafesin kapağını açıp Maviş balkondan uçup gidene kadar. Artık Fıstık kafesinde yalnız kalmış, annem de İnci bahçeden eve döndüğünden ona ne açıklama yapacağı düşüncesiyle baş başa kalmıştı. Maalesef ki beklenen son çok geçmeden yaşandı ve İnci her yerde Maviş'i arayarak içeri girdi, biz de ona kuşu yanlışlıkla kaçırdığımızı, isterse yerine bir kuş daha alabileceğimiz söyleyerek onu teselli etmeye çalıştık. İnci bu fikre çok sıcak baktı, biz bu kez de akşam vakti bambaşka bir kuşçuda kuş seçiyorken bulduk kendimizi. Burada bir kuş seçtik. İnci bu kuşun adını da 'Duman' koydu. Duman o kadar hareketli, canlı, konuşkan bir kuş ki Maviş'in yokluğunu bir nebze olsun unutmamızı sağladı. Fıstık'ın durgun hali ise devam ediyordu. Babam onunla da ilgileniyor, kafesinden çıkarıp uçurmaya çalışıyor ancak çok da başarılı olamıyordu. Duman ise kafesten

çıktığında bizim çekirdeklerimizden istiyor, marul yapraklarını üzerine yıkanıyor, kanat çırpıyor, boy aynasında kendi ile konuşuyor, neşeli halleriyle evimize ışık saçıyordu. Derken bir gün okuldan eve döndüğümüzde Fıstık'ı kafeste yere düşmüş bir şekilde bulduk ama ölmüştü. Babam biz etkilenmeyelim diye onu aldı, sardı ve bahçeye gömmek üzere evden alıp götürdü. Yokluğunu hissettik ancak Duman ile baş başa kalınca anladık ki aslında hayvanlar bizim en yakın arkadaşımız olabiliyormuş.

Duman ile olmak ailemize o kadar iyi gelmişti ki cıvıl cıvıl, neşe saçan halleri ile bir nevi yeni oyuncağımız oldu. Her akşam başımıza konuyor, kolumuzda, elimizde evi geziyordu. Onun sayesinde Çağan futbol kartlarını bile Duman ile oynuyor, evde 6.bireyimizin varlığından çok mutlu oluyordu. Duman'ın bize kattığı sevgi, paylaşım, hoşgörü gibi duygular sayesinde hayvanlarla da arkadaş olunabileceğini öğrendik ve hayvanlara bakış açımız olumlu anlamda değişti. Duman'ın arkadaşlığı ailece hepimize çok iyi geldi. Duman bize en olumsuz zamanlarda bile umudun ve yaşama heyecanının bitmediğini gösterdi. Benim gibi insan ilişkilerinde hassasiyete çok önem veren kırılgan bir insanın hayvanlarla nasıl iyi kırılmadan, üzülmeyen arkadaşlık yapabildiğini gösterdi. Duman, Duman, Duman... Hayatımıza girdiğin gün bizim için en güzel gün...

İpek ALTUN

GÖLGELERİN HİKAYESİ

Bir zamanlar, her köşesi neşeye dolu, caddeleri rengârenk çiçeklerle süslenmiş Renkli Kasaba adında bir yer vardı. İnsanlar burada mutluluk içinde yaşar, çocuklar dar sokaklarda kahkahalar atarak oynardı. Sabah güneşi evlerin camlarına altın bir ışıltı bırakır, akşam olunca gölgeler dans eder gibi uzardı.

Ancak bir sabah, kasabanın huzur dolu sabahları alışılmadık bir sessizliğe gömüldü. Çünkü gölgeler ortadan kaybolmuştu!

Kasabanın en meraklı ve öğrenmeye hevesli kızı olan Bilge, bu tuhaf durumu hemen fark etti. İnsanlar, gölgeleri olmadan tuhaf hissediyordu; sanki bir parçası eksilmiş gibi. Renkler soluklaşmış, çiçekler bile canlılığını yitirmişti. Bilge, bu gizemi çözmeye karar verdi. En sadık dostu, bilgelik ve sadakat sembolü olan konuşkan kedisi Işık'ı yanına alarak maceraya atılmaya hazırlandı.

İlk ipucu, kasabanın yaşlı bilgesi Bay Arif'ten geldi. Yaşlı adam derin bir nefes alarak, "Eskiler, gölgelerin bir diyarı olduğunu söylerdi. Gölge Diyarı... Ama oraya gitmek kolay değildir. Sadece kalbinde merak, cesaret ve anlayış taşıyan biri o yolu bulabilir," dedi. Bilge'nin gözleri parladı. Işık kuyruğunu oynatarak heyecanla miyavladı. Artık bir yolculuğa çıkma vakti gelmişti.

Bilge ve Işık, Kayıp Çiçekler Bahçesi'ni geçtiler. Burası, renkleri solmuş ama hâlâ güzel kokan çiçeklerle doluydu. Çiçekler fısıldar gibi yapraklarını kımıldatıyor, "Gölgeler olmazsa renkler de solar," diyordu. Bilge, çiçeklere bakarak düşündü: "Demek ki gölgeler sadece bir karanlık değil, ışığın tamamlayıcısıdır." Yolculukları Sözcü Dağları'nda devam etti. Burada, rüzgâr onlara eski masalları anlatıyordu. "İnsanlar gölgeleri olmadan, içlerindeki karanlığı anlayamazlar," diye fısıldıyordu rüzgâr. Zirveye ulaştıklarında büyük, gümüşü bir kapı gördüler. Kapının üzerinde şu sözler

yazıyordu: "Gölgelerini arayanlar, önce onların değerini anlamalıdır."

Kapıyı açan Bilge ve Işık, kendilerini karanlık ama bir o kadar büyüleyici bir dünyada buldular. Gölge Diyarı, gökyüzü mor ve lacivertin tonlarında parlayan bir yerdi. Burada gölgeler özgürce dolaşıyor, rüzgâr gibi hareket ediyordu. Tam ortada, devasa bir tahtta oturan Gölge Kralı vardı. Uzun, dalgalanan bir gölge pelerini giyen kral, Bilge'ye sert ama bilgece baktı. "Bizi neden rahatsız ediyorsunuz, küçük insan?" diye sordu. Bilge cesurca bir adım attı. "Kasabamızın gölgeleri kayboldu. Renklerimiz soldu, insanlar huzursuz. Gölge neden gitti?"

Gölge Kralı derin bir iç çekti. "İnsanlar gölgelerinin kıymetini unuttu. Eskiden onlarla oyun oynar, hikâyeler anlatır, gölgeleriyle dans ederlerdi. Şimdi ise kimse gölgelerine bakmaz oldu. Onlar sadece bir silüet olarak görüldü, oysa gölgeler ruhun bir parçasıdır. Gölgeyi inkâr edenler, kendilerini de inkâr etmiş olur. Bu yüzden, biz de gitmeye karar verdik." Bilge, Kral'a yalvardı. "Lütfen, bize bir şans daha verin! İnsanlara gölgelerinin önemini öğreteceğim. Onlar da pişman oldular. Eğer gölgeler olmadan, ışığın anlamı eksikse, biz de eksik kalıyoruz. Gölge, bizi tamamlayan bir parçamız. Bunu herkese anlatacağım."

Kral, bir süre düşündü ve sonra başını salladı. "Peki. Kasabana dön ve insanlara gölgelerinin ne kadar değerli olduğunu hatırlat. Eğer bunu başarırsan, gölgeler geri dönecektir. Ama unutma, bu tamamen sizin elinizde. İnsanlar sadece gölgelerine sahip çıkarsa, biz de geri döneriz."

Bilge ve Işık hızla kasabaya döndü. Kasaba halkına olanları anlattı.

İnsanlar başta şaşırırsa da, sonra gölgelerini nasıl unuttuklarını fark ettiler. O gece, büyük bir Gölge Şenliği düzenlendi. İnsanlar mum ışığında gölge oyunları oynadı, duvarlarda gölgelerinden hayvanlar ve şekiller yaparak hikâyeler anlattı.

Çocuklar, gölgeleriyle dans etti. En önemlisi, herkes gölgelerine teşekkür etti. "Bizi tamamlayan gölgelerimiz! Bizi asla bırakmayın," diye haykırdılar. Ve sabahın ilk ışıklarıyla, bir mucize gerçekleşti. Gölge yavaşça geri dönmeye başladı. Kasaba yeniden renklerine kavuştu. Çiçekler eski parlaklığına ulaştı, güneş ışıkları tekrar camlarda dans etti. Bilge ve Işık,

birbirlerine gülümseyerek baktılar. Gölgeler sadece birer karanlık iz değildi; onlar, insanlarla birlikte yaşayan, hayatı güzelleştiren bir parçaydı. O günden sonra, Renkli Kasaba'da kimse gölgelerini unutmadı. Artık herkes biliyordu ki, gölgeler olmadan ışığın anlamı eksik kalırdı.

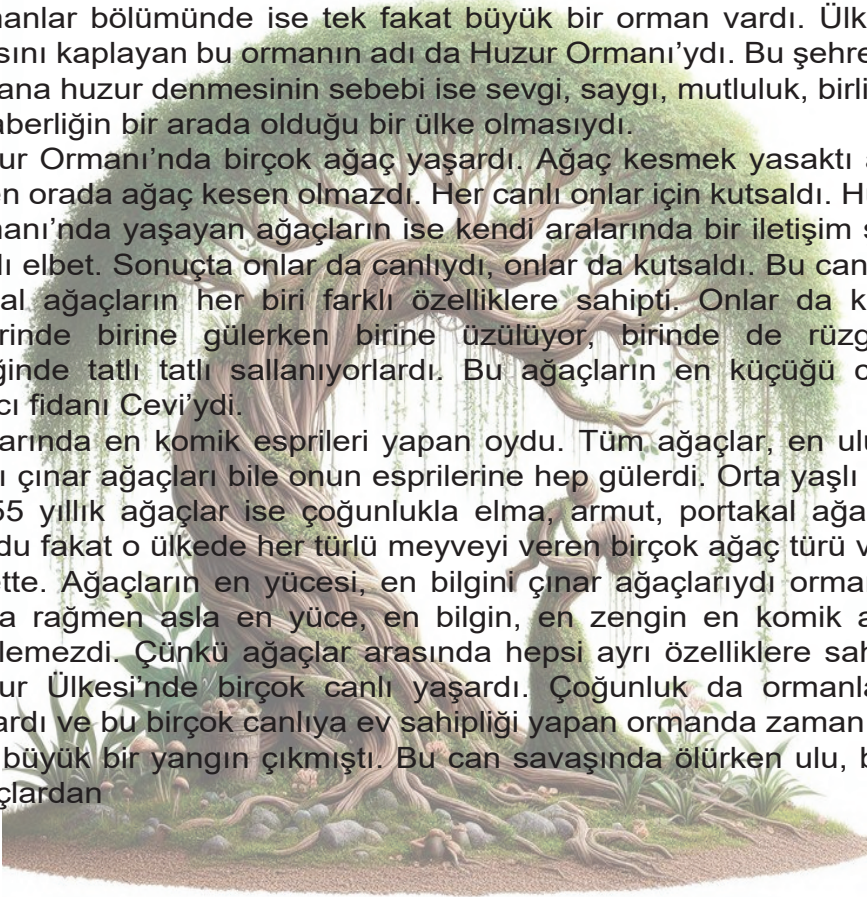
İrem ÖZBEY

AĞAÇ YAŞKEN EĞİLİR

Çok uzun yıllar önce bir Huzur ülkesi vardı. O ülkenin şehirlerinden birinde sadece iyi kalpli ihtiyarların yaşadığı huzurevleri vardı. Ormanlar bölümünde ise tek fakat büyük bir orman vardı. Ülkenin yarısını kaplayan bu ormanın adı da Huzur Ormanı'ydı. Bu şehre, bu ormana huzur denmesinin sebebi ise sevgi, saygı, mutluluk, birlik ve beraberliğin bir arada olduğu bir ülke olmasıydı.

Huzur Ormanı'nda birçok ağaç yaşardı. Ağaç kesmek yasaktı ama zaten orada ağaç kesen olmazdı. Her canlı onlar için kutsaldı. Huzur Ormanı'nda yaşayan ağaçların ise kendi aralarında bir iletişim şekli vardı elbet. Sonuçta onlar da canlıydı, onlar da kutsaldı. Bu canlı ve kutsal ağaçların her biri farklı özelliklere sahipti. Onlar da kendi dillerinde birine gülerken birine üzülüyor, birinde de rüzgarın eşliğinde tatlı tatlı sallanıyorlardı. Bu ağaçların en küçüğü ceviz ağacı fidanı Cevi'ydi.

Aralarında en komik esprileri yapan oydu. Tüm ağaçlar, en ulu ve yaşlı çınar ağaçları bile onun esprilerine hep gülerdi. Orta yaşlı yani 50-55 yıllık ağaçlar ise çoğunlukla elma, armut, portakal ağaçları olurdu fakat o ülkede her türlü meyveyi veren birçok ağaç türü vardı elbette. Ağaçların en yücesi, en bilgini çınar ağaçlarıydı ormanda. Buna rağmen asla en yüce, en bilgin, en zengin en komik ağaç seçilemezdi. Çünkü ağaçlar arasında hepsi ayrı özelliklere sahipti. Huzur Ülkesi'nde birçok canlı yaşardı. Çoğunluk da ormanlarda yaşardı ve bu birçok canlıya ev sahipliği yapan ormanda zamanında çok büyük bir yangın çıkmıştı. Bu can savaşında ölürken ulu, bilge ağaçlardan

biri şu büyük atasözünü söylemişti. “Ağaç yaşken eğilir.” O büyük yangının herkesi korkuttuğı günde ulu ağaç bu sözü söylemişti. Bu yüzden her ne kadar yangın çıksa da bu büyük atasözünün ilk söylenişi için o günün yıl dönümü kutlanırdı her gün. Bu yıl da öyle olacaktı. Büyük bir dans gösterisi yapmak için ulu ağaçlar üç gün rüzgarı kontrol edeceklerini genç ağaçlara ve fidanlara bildirdiler. Aradan üç gün geçti. Ulu ağaçlar müjdeyi verdiler.

Ayın o gecesi, mevsimin tatlı rüzgarları esmeye başlıyordu. Sabah büyük bir fırtına koptu. Bu yüzden hiçbir hayvan evinden çıkamadı. Rüzgarı bile yönlendirmeyi veya anlamayı bilen yüce ağaçlar mevsimin ilk esintilerinin fırtına şeklinde başladığını fakat ertesi güne veya ondan sonraki güne doğru rüzgar ve yağmurun temelli gideceğini yerine sadece küçük bir meltem bırakacağını belirttiler. Yüce ağaçların dediğı oldu. Ertesi gün yağmur dolayısıyla sel, rüzgar dolayısıyla fırtına ormana verdiği tüm zararlarını alarak uzaklaştı ve o gün dans partileri başladı. Her ağaç kendine özgü bir dans bulmuştu. Kimi müzik aleti çalar gibi yapraklarını hışırdatırken kimi de dallarını birbirine vurarak alkış yapıyordu. Kimi gövdesini rüzgara bırakmış hafif hafif sallanırken tüm ağaçlar dans edip kendinden geçmişti. Aslında bu dans türlerinin hiçbirisi gerçek değildi. Her ne kadar kendine uygun dans çeşidi bulsalar da hepsi aynı ormanda, aynı partideydi. İletişim şekilleri bile aynıydı ve hepsi sonunda “Büyük Rüzgar Partisi”ne gelmişti. Orman başkanından partinin ormanın her yerinde yapılmasını istiyorlardı. Yaşlı, genç, küçük, büyük her yaştaki ağaç bu partiye davetliydi. Partide o ormanın nasıl yandığı ile ilgili birçok canlandırma oyunlar oynandı. Tiyatro oynandı, gösteri yapıldı, şiirler okundu. Sonra nasıl başardıysa küçük ve şakacı ağaç Cevi birden sahne perdesinin arkasına geçmişti. Gösteri zamanında kürsünün de boş olduğı bu vakitte küçük Cevi, masada bulduğı bir pelerini taktı.

Kürsüye çıktı ve “Ağaç yaşken eğilir.” dedi. Sonra durdu, izleyicilere dönüp “Bu ne demek?” diye sordu. Hepsi yani her ağaç bu sözü kendi yorumladığı şekilde tarif etti Cevi’ye. Partide büyük ve sabırlı bir dişi ağaç vardı. Çok yaşlıydı. Bir çınar ağacıydı ve on bin yaşındaydı. O yangının üzerinden de bir yıl geçmişti. Bu sabırlı ağaç her ne kadar sabırlı olsa da

daha fazla dayanamadı ve “O yangında ben de vardım.” dedi. “Vardım ama ölmedim. Ağaç yaşken eğilir sözünü söyleyen ulu ağacımızı da tanıyorum ve akrabasıyım.” dedi. Sonra ekledi: “O küçücük bir fidanken de böyle büyük, ulu bir ağaca yakışacak sözler söylerdi. Gün geldi bu sözü de o büyük yangında bizlere armağan etti. Bunun anlamını da biliyorum.” İzin aldı, kürsüye çıktı.

“Bu sözün anlamı şudur: Bir bitkinin gelişime en açık olduğu zaman fidanlık dönemi yani çocukluktur. O böyle ulu bir söz söyledi. “Herkes şaşırdı.

Salonda büyük bir hışırtı koptu. Hış,hış,hış,hışır,hışır...

Akraba ağaç kürsüden indi o günden sonra her şey daha güzel oldu.

Özellikle de bu partilere daha çok önem verildi. Tüm orman birbiriyle iyi anlaştı fakat maalesef Huzur ülkesinin yangından önceki o güzel günleri geride kalmıştı.

Zeynep Duru DEMİR

YAVUZ VE ALDIĞI DERS

Bugün Yavuz çok heyecanlıydı çünkü sonunda yaz tatili gelmiş ve okullar kapanmıştı, okulunu çok sevse de bugün Yavuz için önemli bir gündü çünkü sonunda tüm arkadaşlarıyla beraber bir plan yapmış ve parkta buluşup o uzun zamandır hayalini kurdukları araba yarışını yapmaya karar vermişlerdi. Yavuz dedeyle beraber parkın yolunu tutarken içi içine sığmıyordu, “Dedeciğim, babamın bana aldığı son model uzaktan kumandalı araba ile bugünkü yarışı kesin ben kazanacağım!”. Dedesi torunundan bu sözlerini duyunca gülümsedi ama onu uyarmayı da ihmal etmedi, “Umarım arkadaşlarınla güzel vakit geçirirsin Yavuz ama arabanla ve oyunda iyi olmanla hava atıp onların kalplerini kırma, tamam mı?”.

Yavuz onayladı ve dedesiyle beraber parka vardılar, dedesi oturmak için bir banka geçerken yavuz arkadaşlarının yanına geldi ve hızlı bir kaynaşmanın ardından hep beraber oyuna başladılar. Uzun süre beraber çok güzel vakit geçirdiler, ta ki yarışmaya kadar. Hepsi yerlerini alıp arabalarını sürmeye başladıklarında Yavuz kendi arabasını övmeye başladı ve arkadaşlarının kalbini kırdı. Oyun bitince de aşırı sevinmesi ve diğerlerini tebrik etmesi yüzünden arkadaşı Faruk'un kalbi kırıldı ve:

Yavuz, haklısın gerçekten de araban çok güzel, ama bu şekilde davranman açıkçası bizi biraz üzdü, dedi. Fakat Yavuz Faruk'un sözlerini ciddiye almadı ve hareketlerinde ısrarcı davrandı. Bir süre sonra Faruk ve diğer arkadaşları Yavuz'un bu davranışından dolayı ona kırıldı ve ondan uzaklaşıp kendi aralarında oyun oynamaya başladılar. Sinirlenen Yavuz, "Peki, öyle olsun. O zaman bende sizinle oynamam!" diyerek seslendi.

Fakat bir süre sonra hatasını anlatan Yavuz dedesinin yanına gitti ve olanları bir bir ona anlattı. Onu dinleyen dedesi, "Torunum, arkadaşlarına bu şekilde davranman ve onları incitmen yanlış bir davranış, bunun yerine insanlara karşı daha nazik olman ve böbürlenmemen gerekir, şimdi git arkadaşlarından özür dile ve bir daha bu davranışı tekrarlama." dedi. Bunun üzerine

Yavuz dedesinin sözünü dinleyip arkadaşlarına gidip hatasını anladığını söyleyip onlarla barıştı ve bundan sonra böbürlenmemeye ve insanlara karşı nazik olmaya dikkat etti.

Asude Zümra KURBAN

SOSLU TAVUK VE YENİ BİR DOSTLUK

Günlerden bir gün, Pamuk sokakta gezinirken burnuna harika bir koku geldi. Bu koku o kadar güzeldi ki Pamuk dayanamadı, hemen kokuyu takip etmeye başladı.

Bir evin kapısının açık olduğunu fark etti. Güzel koku tam da o evden

geliyordu. Pamuk çok acıkmıştı. Sessizce kapıdan içeri girdi ve kokunun peşinden mutfığa gitti. Masanın üstünde soslu bir tavuk vardı! Hemen masaya atladı ve bir but parçası aldı. Tam yiyecekti ki...

Birdenbire evin sahibi Güneş Hanım'ın süslü kedisi Mia geldi: "Sen de kimsin?" dedi.

Pamuk korkarak, "Ben Pamuk... Merhaba. Sen kimsin?" dedi.

Mia sinirlendi: "Burası benim evim! Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Sonra Pamuk'u kovalamaya başladı. Pamuk hızla kaçtı ve yanındaki parka kaçtı. Mia onu takip etti ama birden yönünü kaybetti. Orada Pamuk'un arkadaşları vardı. Bu kadar süslü bir kedi görmemişlerdi, o yüzden hemen yanına geldiler.

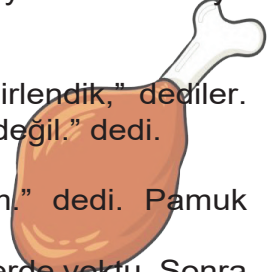
Tam Mia'ya bir şey söyleyeceklerdi ki Pamuk yetişti. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Arkadaşları, "Seni kovaladığını gördük, biz de sinirlendik," dediler. Pamuk onları durdurdu. "Ama bu yaptığınız doğru değil." dedi.

Arkadaşları oradan uzaklaştı. Mia, "Özür dilerim." dedi. Pamuk gülümsedi. "Sorun değil." diye cevap verdi.

Bu sırada Güneş Hanım çok telaşlıydı. Mia hiçbir yerde yoktu. Sonra mutfakta tavuk soslu pati izlerini fark etti. Dışarı çıktığını anladı. Her yerde onu ararken, birden karşısında Mia ve Pamuk belirdi!

Güneş Hanım çok sevindi. Mia'yı hemen kucağına aldı. Yanındaki Pamuk'a baktı ve gülümsedi: "Sen de ne kadar tatlı bir kedisin! Seni de sahipleneyim mi?" dedi.

O günden sonra Pamuk ve Mia kardeş oldular. Aynı evde, sevgiyle ve mutlulukla yaşadılar.

Belis ŞİMŞEK

DEĞERLİ DEĞİŞ PAZARI

Bugün her şey harika olmalıydı giysilerim, ayakkabılarım, saçlarım ve topum. Ben 7 yaşındayken almışlardı onu bana siyah mavi çizgileri olan ama tamamının beyaz olduğu bir top çeşidiydi. Üstüme en sevdiğim formamı geçirdim, ayakkabılarımı giydim ve elime topumu da alıp hızla evden çıktım. Mahallemiz o kadarda büyük değildi ama komşularımın iyi anlaştığını görmek beni her zaman mutlu etmişti.

Bugünün özel olduğunu söylemiştim. Çünkü bugün sadece bizim mahallemizde senede 1 kere yapılan bir değiş pazarı etkinliği vardı. Bu pazarın amacı hem komşuluk bağlarını güçlendirme hem de daha önce sahip olmadığımız eşyaları almaktı. Ve bende burada topum ile yeni çıkan bir formayı takas edecektim. Biraz geç kalmıştım ama tezgahlar çoktan kurulmuştu hatta bazı kişiler takasa başlamıştı bile.

Tezgahları dolaşırken karşıma okul hocam çıktı elinde gözlüğü ile kendi tezgahında bekliyordu bana bakıp “Oo Eren sen buralara gelir miydin ya?” Gülümseyerek baktım ve “Tabii, gelirim hocam bunu nasıl kaçırabilirim ki!” Aslında geçen sene bazı aksaklıklardan dolayı gelememişim ve gördüğüm kadarıyla bu hocamın gözünden kaçmamış. Daha sonra beni baştan aşağıya doğru süzdü ve “Eeee nelerin var bakalım?” dedi. Elimdeki topumu tutup uzattım ve “Bu top!” dedim. Bana şaşkınca baktı ve sonra

“Bana kalırsa bunu alacak kişiler çıkmaz Erenciğim, acaba başka bir şey mi takaslasan?” Hocamın neden böyle dediğini anlamıştım ve haklıydı da.

Topum alındığı zamana göre harika bir eserdi ama şu anda bunun daha iyileri çıktığı için çok da almak isteyeninin olacağını sanmıyordum. Bunu düşündüm ve hocam ile vedalaşıp eve geri döndüm. Hemen odama girip etrafı dağıtıp değerli bir şeyler aramaya başladım. Elime ilk başta bir kalemlik geldi ama çok eski olduğu için bunu bir kenara attım ve aramaya devam ettim.

Uzun bir arayışın ardından sonunda zaferime ulaştım elimde belki de sadece bana ait olan çok değerli bir eşya duruyordu. İmzalı ünlü bir futbolcu kartı. Topumu bırakıp kart ile beraber ailemin bulunduğu tezgaha doğru koşmaya başladım tam satışa sunacakken sağımdaki bir tezgahta istediğim formayı gördüm ve hemen oraya doğru koştum. Tezgahın başında 10 yaşlarında minik bir kız vardı. Elimdeki kartı tezgaha sertçe koydum ve heyecanla “BUNU İSTİYORUM, LÜTFEN!” diye bağırdım. Kız kartı bana geri ittirdi ve formayı katlayıp “Üzgünüm ama olmaz.” diyebildi. Bu da ne demekti? Hayır, o bir kızdı! Forma ile ne yapacaktı ki? Hayal kırıklığı içinde kartı aldığım gibi uzaklaşmaya başladım. Son bir kez dönüp formaya baktığımda kızın yanına benim yaşlarımda bir çocuk gelmişti ve formaya doğru bakıyordu. Sinirlenmişim çünkü elinde formayla takas edecek hiçbir eşyası yoktu ve daha kötüsü kız sanki formayı ona verecek gibi bakıyordu. Sinirime hakim olamadım ve onların yanına gidip yüksek bir ses ile “Ne bu şimdi?” dedim.

Kız ve çocuk şaşkın bir şekilde bana baktılar. “Dalga mı geçiyorsun?”

Forma ile takaslayacak bir şeyi bile yok!” Kız hemen anlamış olmalı ki bana dönüp “Yanlış anladın. Formayı elbette sana verirdim. Ancak bu benim abim ve futbola gerçekten çok yatkın, istediği topu almak için değerli bir eşyam olmadığı için ona bu formayı almıştım.” Bunu duyunca kendimi çok kötü hissettim ve çocuğa dönerek “Ben özür dilerim. Bilmiyordum, sadece bu formayı gerçekten çok istiyordum o kadar.” Çocuk gülümsedi ve cebindeki bir kağıt kalem ile “Sorum değil, istersen forma senin olabilir kardeşimin beni düşünmesi bile yeterli.” Aralarındaki bu ilişkiye hayran kalmıştım ve

formayı alıp teşekkür ettim fakat sonra aklıma bir şey geldi ve “Burada bekleyin hemen geliyorum.” İkisi de onaylarcasına başını salladı ve yanlarından uzaklaştım. Birkaç dakika sonra eve geldim ve topumu alıp kardeşlerin bulunduğu tezgaha geri döndüm. İkisi de döndüğümde nefes nefese kalmış bana bakarken gülmemek için zor duruyorlardı. Elimdeki topu uzattım “İstediğin top olmayabilir ama bu da benden sana bir hediye olsun.” Kız topu görünce “ Aman Allah’ım... Bu o top!” diye sevinçten havaya zıpladı. Abisinin ise inanman gözlerle topa baktığını gördü cidden bu topu çok istiyormuş demek ki. Daha sonra öğrendim ki elimdeki top aslında çok zor bulunan bir serinin parçasıymış. Bunca değerli eşya için girdiğim arayışta anladım ki gerçek değerli eşya başından beri benim yanımda duruyormuş.

Almıla ERBAŞ

ZEYNEP VE AYŞE

Bir varmış bir yokmuş. Zeynep ve Ayşe adında iki arkadaş yaşarmış. Bu iki arkadaş birbirleriyle çok iyi anlaşır ve birbirlerini çok severlermiş. Bir gün Zeynep ve Ayşe pikniğe gitmişler. Tam yemek yedikleri esnada küçük bir yavru kedi yanlarına gelmiş. Ayşe çantasında hep kediler için taşıdığı mamadan biraz çıkartıp yavru kediye vermiş. Arkadaşı Zeynep’te Ayşe’nin bu davranışından çok etkilenmiş ve yanında bulunan su şişesinden yavru kediciğe birazcık da su vermiş. İki arkadaş besledikleri bu kedinin karnı doyduktan sonra sevimli hareketlerde bulunacağını düşünürken kedici pek mutsuzmuş çünkü annesi tarafından terk edilmiş. Ayşe ve Zeynep bu durumu kendi içlerinde yorumlayamadıkları için ilk başta anlamlandıramamışlar. Onlara göre karnı doyan her canlı gibi yavru kedinin de hareketlenip kendisini sevdirecek hareketlerde bulunmasını beklemişler. Fakat yavru kedici düşündükleri gibi çıkmayınca iki arkadaş bu durum

üzerine biraz sohbet etmişler ve kendileri hangi durumda ne kadar üzüleceklerini birbirlerine sormaya başlamışlar. Zeynep:

— Eğer anne ve babamdan ayrı kalsaydım çok üzülürdüm, demiş. Bunun üzerine Ayşe :

— Evet, Zeynep buldun cevabı bence kedici de annesinden ayrıldığı için üzgün, dedi.

O andan sonra iki arkadaş bir karar almak zorunda kaldılar ya kediciği orada bırakacaklardı ya da kedici de onlarla beraber eve gidecekti . Ayşe ve Zeynep “Bence kediciği eve götürelim hem biraz ısınır hem de bir yuvası olur”, diye düşünmüşler.

Yavru kediye de alıp yola koyulan iki arkadaş Zeyneplere gitmişler. Eve geldiklerinde dışarıdan gelmenin etkisiyle nasıl ki insan vücudu ısınmaya başlayınca rahatlar, kedi de aynı öyle mayışmış. Fakat bir tuhaflık varmış kedici yattığı yerde hafiften titremeye başlamış. Bir gariplik olduğunu sezen Ayşe Zeynep’e yanına çağırıp kediye eliyle işaret etmiş.

Ayşe:

— Zeynep benim gördüğümü sen görüyor musun?

— Evet görüyorum sanırım yavru kedi hasta olmaya başlıyor.

Zeynep ve Ayşe düşüncelerinde haklıymış. Evet, yavru kedi hastalanmaya başlıyormuş. Uzun süredir dışarıda annesinden ayrı kalan yavru kedi kendi başlamış hastalanmaya. Endişelenecek çok da bir şey yok çünkü Ayşe’nin annesi bir veteriner. Bu durumu muhakkak bir çözüm bulacaktır diye içi çok rahatmış Ayşe’nin.

O gün bir an önce akşam olmasını bekleyen Ayşe ve Zeynep hem biraz tedirgin bir o kadar da heyecanlılarmış. Yavru kediye ne olduğunu bilmedikleri için kendilerini huzursuz hissediyorlarmış. Neyse ki bu durum çok uzun sürmemiş. Ayşe’nin annesinin işten geldiğini öğrenen Gamze hanım Seval Hanım’ı arayıp “Müsaitseniz size gelmek istiyoruz hem bir süprizimiz hem de yardımınıza ihtiyacımız var” demiş.

“Hay hay tabii” diyerek karşılamış Seval Hanım. Çocuklarla beraber hazırlanıp yavru kediye de alan Gamze Hanım hemen yola koyulmuş.

Zeyneplere gidince Seval Hanım güler yüzüyle karşılaşmışlar. Eve gelen kızı ve arkadaşının yanında Gamze Hanım'ın kucığında bulunan bir küçük de kediciک varmış. Seval Hanım arkadaşına “Hoşgeldiniz” dedikten sonra bu küçük misafirin de nereden çıktığını sormuş. Durumu özetleyen Zeynep hızlıca Seval teyze “Yardımaına ihtiyacımız var” diyerek konuyu tamamlamış. Seval Hanım bunun için kliniğe gitmek gerektiğini ev ortamının bu duruma çok uygun olmadığını anlatmış. Apar topar hazırlanıp birkaç mahalle aşağıda olan kliniğe doğru hep beraber yola çıkmışlar. Kliniğe vardıklarında yavru kediye muayene etmiş ve gerçekten hastalandığını görmüş. Bu durum sadece annesinden ayrı kalmak değil aynı zaman da enfeksiyon kapmasından doğan kırgınlık haliyle birleşmiş durgunluğuymuş.

Muayeneden sonra yavru kedi için yapılması gerekenleri söyledikten sonra çocukların için rahatlatmıştı.

Günler hızlıca birbirini kovalarken yavru kedi iyileşmiş ve hastalığı süresince ziyarete gelen Zeynep ve Ayşe de kediye veterinerden almışlar.

Bundan sonra ne yapacaklarına karar vermek için konuşmaya başlamışlar.

Zeynep:

_ Kedimize artık bir isim vermemiz gerekiyor.

_ Harika bir isim buldum istersen onu verebiliriz , dedi Ayşe.

Bu güzel habere çok sevinen Zeynep heyecanla Ayşe'nin söyleyeceği ismi bekliyordu.

"Sütlaç" diye bağırdı. İki arkadaş birden gülmeye başladılar. Bu isim yavru kediye çok

yakışmıştı. Aradan günler geçer ve yavru kedi artık büyümeye başlar. Güneşli günler geride kalır ve artık yavaş yavaş kış yüzünü göstermeye başlamıştır. Evde sıkılmaya başlayan Sütlaç dışarı çıkmak için fırsat kollamaya çalışır. Seval Hanımın dışarı çıkmasını fırsat bilen Sütlaç birden evden kaçar.

Zeynep odasından salona gelir ve Sütlaç'ı evde göremeyince telaşlanır. Evin içinde Sütlaç'ı aramaya başlar ama bulamaz. Hemen durumu Ayşe'ye haber veren Zeynep birlikte kedilerini aramaya başlarlar. Ama nafile kediye maalesef bulamazlar ve birbirlerine sarılıp ağlamaya başlarlar.

Akşam olup evlerine dağıldıktan sonra günlerce camda kedinin gelmesini beklerler. Aradan birkaç gün geçmiştir ama Sütlaç'tan haber hala yoktur. Bunun üzerine dışarıda buluşup biraz yürüyüş yapmak isteyen Zeynep ve Ayşe sohbet ederken birden yanlarına bir kedi gelir ve bir bakarlar ki gelen Sütlaç'tan başkası değildir. İki arkadaş o kadar mutlu olurlar ki bu tarifsiz duyguyu Sütlaç'a sarılarak gösterirler. O günden sonra Sütlaç'ı yanlarından hiç ayırmazlar.

Selin ORHAN

BORA'NIN KEDİ SEVGİSİ

Kediler; dünyanın en sevgi dolu, cana yakın, duyguları ve hisleri güçlü olan evcil hayvanlarıdır. Sokağa çıktığımda, bir yerlere gezmeye gittiğimde, annemin arkadaşlarına gittiğimizde kedilerini görür ve içimden her zaman sevmek, onları kucağıma almak ve oyun oynamak isterdim.

Evde annem, abim ve ben kediye seviyor, sahiplenmek istiyorduk. Babam ise sorumluluk gerektirdiğinden çok istekli değildi.

Kedileri çok seviyor; mırıldalamaları, onlara mama verip taramak çok hoşuma gidiyordu. Kedilere karşı sevgim her geçen gün artıyordu. Nasıl oldu bilmiyorum, bir gün yemeğe gittiğimizde babam benim ve abimin ısrarlarına dayanamayıp daha önce resimlerini gördüğünüz bir Scottish Straight cinsi kediye sahiplenmek için arkadaşını aradı.

“Haydi! Gidip eve götürelim.” deyince, sevinçten havalara uçtuk. Kedi malzemelerini, pusetini, mamalarını, tırmalama tahtasını vb. eşyalarını aldık.

Bir gün sonra, minderi geldi. Daha 2 aylıktı ve nereye geldiğini dahi bilmiyordu. Adını Şans koyduk. Tüm Aile, babam bile onu çok sevdi. Evin içinde oradan oraya, koltukların üzerinde devamlı koşuyordu. Süt içmeyi sevip her sabah küçük bir kaseyin dibinde azıcık sütünü içmeden susmazdı.

Okula gidip, gelene kadar, tüm gün evde uyuyordu. Biz okuldan geldikten sonra, aynı şekilde yanımıza gelip, mırlayıp devamlı oyun istiyordu.

Şans, evimizin huzurunu ve sevgisini artırdı. Şu an 3,5 yaşında ve artık kocaman yetişkin bir kedi oldu. Ailemizin bir parçası ve onu hepimiz çok seviyoruz. Umarım uzun yıllar bizimle sevgi içerisinde yaşar.

Bora İNCAZ

HAYALLERİNİN PEŞİNDEN KOŞ

Ali, hayvanları çok severdi. Onları korumanın insanların sorumluluğu olduğunu düşünürdü. Hayvanlara her zaman yardımcı olurdu. Okulunda başarılı, sorumluluklarını bilen, derslerine düzenli çalışan bir öğrenciydi. Öğretmenleri onu çok sever, terbiyeli ve ahlaklı olduğunu düşünürlerdi.

Sadece dışarıda değil, okulda da hayvanları korumakla ilgili çalışmalar yapar, arkadaşlarını bilgilendirirdi. Onların insanlara, yani bizlere emanet olduğunu çok iyi bilirdi. Öğretmenleri bu davranışlarından dolayı onu hep takdir ederdi. Dışarıda yaşayan sokak hayvanları için kendi elleriyle evler yapar, su ve yem verirdi.

Ali, büyüyünce hayvanlara olan sevgisinden dolayı veteriner olmak isterdi. Ailesi de onu bu konuda desteklerdi. Bir gün okul çıkışı arkadaşlarıyla konuşurken sokakta korkmuş, kirli ve zayıf bir kedi gördü. Arkadaşlarıyla birlikte onu veterinere götürdüler. Kedinin durumu hakkında çok endişelenmişlerdi. Veteriner kediye kontrol ettikten sonra çocuklara dönüp eğilerek, şefkatli bir ses tonuyla konuştu:

“İyi ki hemen getirmişsiniz, yoksa durumu gittikçe kötüleşecekti. Birkaç gün düzenli olarak bana getirin, yaralarını kontrol edeyim,” dedi.

Ali, tedavisi bitene kadar kediye bakabileceğini hemen söyledi. Çünkü ailesinin ona izin vereceğini biliyordu. Onlar da en az Ali kadar hayvanları severdi. Doktor başını okşayarak Ali’ye evde neler yapması gerektiğini tek tek anlattı. Ali, o kadar dikkatli dinliyordu ki not almasına gerek kalmamıştı.

Ali’nin zaten bir kedisi ve bir köpeği vardı. Bu hasta kediye bakmak onun için zor olmayacaktı. Kediye eve götürdüğünde ailesine durumu anlattı ve ailecek onu iyileştirmek için tüm sevgilerini göstermeye başladılar. Kedi, ilk başta bulunduğu yeri yadırgamış olsa da aldığı ilgi ve sevgiyle ortama alışmış, yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Ali, onun sağlığına kavuşacağına dair umutlanmıştı.

Birkaç gün sonra veteriner kontrolü için annesiyle birlikte tekrar gittiler. Veteriner, Ali’nin başını okşayarak sevecen bir ses tonuyla:

“Ne güzel bakmışsın, hayvanları çok sevdiğin belli. Sen de benim gibisin. Yoksa sen de mi ileride veteriner olacaksın?” diye sordu.

Ali’nin gözleri ıslıl ıslıl olmuştu. Heyecanlı bir sesle:

“Evet, büyüyünce veteriner olmak istiyorum. Etrafımda hasta hiçbir hayvan kalmasın diye,” dedi.

Veteriner, kediye muayene etmeye başladı ve durumu hakkında bilgi verdi. Yaralarının iyileştiğini ve genel sağlık durumunun iyiye gittiğini anlattı. Tam muayene bitmek üzereyken birden durakladı. Uzun bir sessizlik oldu.

Annesiyle Ali birbirlerine bakarak veterinerin söyleyeceklerini merakla beklediler. Ali çok korkmuştı; stresten elleri titriyor, alnından ter damlıyordu.

Sonunda veteriner, üzücü haberleri verdi. Kedinin fıtık olduğunu, ameliyat olması gerektiğini ve kafasında kırık olabileceğini söyledi. Ali'nin gözlerinden yaşlar süzüldü. Yıkılmıştı. Kediye kaybedebileceğinden korkuyordu. İçinden “Keşke onun için elimden daha fazlası gelseydi.”

diye geçirdi. Annesi, Ali'yi görünce ona sarıldı. Eğilip gözlerinin içine bakarak şefkatli bir ses tonuyla:

“Biz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışacağız, merak etme,” dedi.

Ali, “Ya hayata tutunamazsa, ya onu yaşatamazsak?” diye kimsenin kolay kolay cevap veremeyeceği bir soru sordu. Annesi ne diyeceğini düşünürken veteriner araya girdi:

“Sen şu ana kadar zaten elinden gelenin en iyisini yaptın. Şimdi sıra bende. Ben de en iyisini yapacağım.”

Bu sözler Ali'nin yüreğine biraz olsun su serpti. Veteriner, kedinin birkaç gün orada kalacağını ama isterse her gün gelip görebileceğini söyledi. Ardından yine başını okşayarak:

“Sen çok sevgi dolu bir çocuksun. İçindeki sevginin azalmasına hiçbir zaman izin verme. Hayallerinden vazgeçme. Hayallerinin peşinden koş. İçindeki sevginin daha da arttığını sen de göreceksin,” dedi.

Ali'nin gözleri dolmuştu. O an konuşamadı ama içinden söz vermişti.

Levent ÇIRACI

BİR SOMUN EKMEK

Kışın en soğuk günlerinden biriydi. Dışarıda kar yağıyor, rüzgârın sesi pencerelerden duyuluyordu. Derin, okuldan eve dönüyordu. Sokakta yürürken yavaşça yürüyen yaşlı bir kadın gördü. Üzerinde doğru düzgün bir kıyafet yoktu, dişleri takırdıyordu. Derin, ona daha önce de birkaç mahallede rastlamıştı ama hiç konuşmamıştı.

Eve gittiği zaman annesinin sofrayı hazırladığını gördü. Derin, sürekli dışarı bakıp kadını izliyordu. Kadıncağız, yere oturmuş, ateş yakıp ısınmaya çalışıyordu. Derin dayanamadı, annesine:

“Anneciğim, benim eski bir termosum vardı, hatırlıyor musun? O termosu yemek koysak da dışarıdaki yaşlı teyzeye versek olur mu acaba? Kadıncağız dışarıda titriyor.” dedi.

Annesi:

“Aferin sana! Hep böyle iyi kalpli ol, olur mu tatlım? Tabii ki verebiliriz.” dedi.

Derin, termosun içine sıcak yemek koydu. Yanına bir somun ekmek ve kalın kıyafetler alarak yaşlı kadına götürdü. Kadıncağız ağlamaklı oldu.

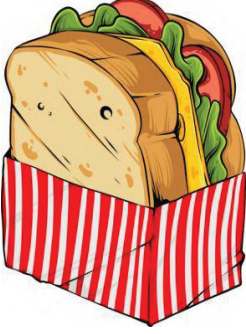
“Yavrum, sana ne kadar teşekkür etsem az. Ne zamandır hiçbir şey yememiştim,” dedi.

O günden sonra Derin, her gün yemeği bir tabak fazla koymaya başladı. Yaşlı kadın, genellikle evlerinin etrafında olduğu için her gün ona bir tabak

yemek götürüyordu. İnsanlara karşı yardımsever olmanın ne demek olduğunu o yaşlı kadına yardım edince anladı. Ayrıca artık sadece o yaşlı kadına değil, gördüğü evsiz insanlara da bir sandviç, bir tas çorba veya yiyecek bir şeyler ve su veriyordu. Bunun en güzel yanı ise yaparken bundan keyif alıyor olmasıydı.

Duru Öykü YILDIRIM

SANDVIÇ

Umut, okulda çok başarılı ama alaycı ve aşağılayıcı birisiydi. Kendisinden düşük not alanlara “beceriksiz” veya “başarısız” gibi kötü şeyler söylerdi. Ama en çok takıldığı ve alay ettiği kişi Ayaz’dı.

Ayaz, eski gözüken kıyafetler giyerdi, çok konuşmazdı ve notları ne çok yüksek ne de çok düşüktü. Bazen yemek yemez, okula aç gelirdi.

Umut,
Ayaz’ın giyim tarzıyla da dalga geçerdi. Ancak Ayaz, bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmıyordu.

Umut, yaptıklarının yanlış olduğunu fark etti. Kendini Ayaz’ın yerine koymak ve empati kurmak için Ayaz gibi giyindi, okula aç gitti, yemek yemedi ve Ayaz’ın kullandığı yoldan okula yürüdü. Bu sefer okula gidince arkadaşları onunla dalga geçti. Umut çok kötü hissetti.

Akşam eve gidince, o gün olanları düşündü. Ertesi sabah okula normal bir şekilde gitti ve yanında sandviç götürdü.

Yemek zamanı geldiğinde Ayaz’ı buldu. Ayaz, o gün de yemek yememişti. Umut, Ayaz’dan özür diledi ve onunla sandviçini paylaştı. Umut ve Ayaz, bundan sonra hep iyi arkadaş kaldılar. Bu şekilde Umut, sadece notlarıyla değil, iyiliğiyle de takdir edildi.

Celal Ata AMBAR

TUANA’NIN ARKADAŞI

Uçsuz bucaksız okyanusun kıyısındaki küçücük bir ÷lkede Tuana adında bir kız çocuğu yaşıarmış. Ülkesi çok küçükmüş ama o kadar güzelmış ki görenler hayran olurlarmış. Her yıl bir sürü insan burayı görmeye gelirmiş. Rengârenk çiçekler açarmış her yerde. Adlarını bile bilmediği, upuzun ağaçların olduğu uçsuz bucaksız bir orman varmış. Okyanusun rengi ise masmaviymiş, bin bir çeşit balık yaşıarmış içinde. Ama Tuana, tüm bu güzellikler içinde hiç mutlu değilmış, canı çok sıkılıyormuş. Çünkü hiç arkadaşı yokmuş.

Tuana henüz yedi yaşındaymış ve kardeşi de yokmuş. Annesi ona sürekli dışarı çıkıp sokaktaki çocuklarla oynamasını söylüyormuş ama Tuana çok utanıyormuş, sokaktaki çocukların yanına gidemiyormuş. Evlerin penceresinden onları izliyormuş özenerek. Çünkü Tuana’nın ayakkabıları çok eskiymiş, ailesinin yeni ayakkabı alacak parası yokmuş.

Tuana eski ayakkabılarından çok utanıyormuş ve arkadaşlarının onunla dalga geçeceklerini düşünüyormuş. O yüzden de evden dışarı çıkamıyormuş. Okula yeni başlamış. Okulda kimseyle konuşmuyormuş, okul bittiğinde ise doğrudan evlerine gidiyormuş. Ama bunları annesine anlatamıyormuş. Eğer anlatsa annesinin ne kadar üzüleceğini biliyormuş. Aslında Tuana’nın annesi bu durumun farkındaymış ve gerçekten çok üzülyormuş ama elinden de bir şey gelmiyormuş. Yeni kıyafet ve ayakkabı alacak paraları yokmuş. Tuana’nın babası iş kazası geçirdiğı için çalışamıyormuş, o yüzden hiç paraları yokmuş.

Okulda sıra arkadaşı Lale, Tuana’ya onunla neden konuşmadığını sormuş, Tuana ise ne cevap vereceğini bilememiş. Daha önce hiç arkadaşı olmadığı için çok heyecanlanmış, yüzü kıpkırmızı olmuş. Pencereden

gözüken okyanusa bakmış, derin nefes almış ve ancak o şekilde rahatlamış. Halbuki Lale'nin kötü bir niyeti yokmuş. O sadece Tuana ile arkadaşlık yapmak istiyormuş.

Ertesi gün Tuana'yla konuşmak istemiş, annesinin yaptığı poğaçayı bölüp yarısını Tuana'ya ikram etmiş. Tuana ise çekine kabul etmiş, yine kıpkırmızı olmuş ama bu sefer konuşabilmiş ve kısık bir sesle teşekkür etmiş. O zaman anlamış aslında insanların onunla dalga geçmediklerini. O günden sonra Tuana ile Lale çok iyi arkadaş olmuşlar ve hiç ayrılmamışlar. Böylece Tuana insanlar arkadaşlık kurmanın, yiyeceğini paylaşmanın ne kadar değerli bir şey olduğunu anlamış. O günden sonra bir daha insanların onunla dalga geçeceklerini düşünüp utanmamış.

Ortak Hikaye Çalışması

ŞİİRLER

CANIM ANNEM

Sen benim ışığım yıldızımsın
Her yere neşe saçar
İnsana umut verirsin
Sevindirirsin çok eğlencelisin

Sen benim ilham kaynağımsın
Bir papatya gibi renkli
Bir gül gibi sevgi dolusun
Hayatımın içine renk kattın canım annem

Seninle birlikte aşarız her engeli
Üzüldüğümde beni neşelendirirsin
Tam bir melek gibisin
Canım annem seni çok seviyorum

Çınar GAZELOĞLU

KARDEŞ SEVGİSİ

“Parla” doğmuğu çok tatlıydı
Hatta güzelliğinden yaz gelmişti
Gözleri nazar boncuğı gibiydi
Çok severim kardeşimi
O doğunca ağaçlar bize sevindi
Kuşlar sevindi
İlkbahar bitti, yaz geldi
Çok severim kardeşimi

Yaşar Efe ATABEY

AL BAYRAĞIM

Benim bayrağım

Kırmızı beyaz

Ay yıldızlı

Şanlı bayrağım

Kalbimiz seninle

Ruhumuz seninle

Bu sevgi sürece

Sen dalgalandığın sürece

Mehmet Buğra KONUKÇU

ANNEM

Anneler pırlantadır, elmadır

Hem baba hem anne olursun sen

Hayallerimi gerekleştirirsin Annem

sen benim ieğimsin

Hayatımın yarısısın, en sevdiğimsin

Çok severim, saygı duyarım

Annem sen benim her şeyimsin

Melike Nur TURGUT

DÜRÜSTLÜK BÖYLE OLUR

Güven sarsma kimsede

Zor kazanılır çünkü

Unutursun yalanını

Kalp kırarsın herkeste

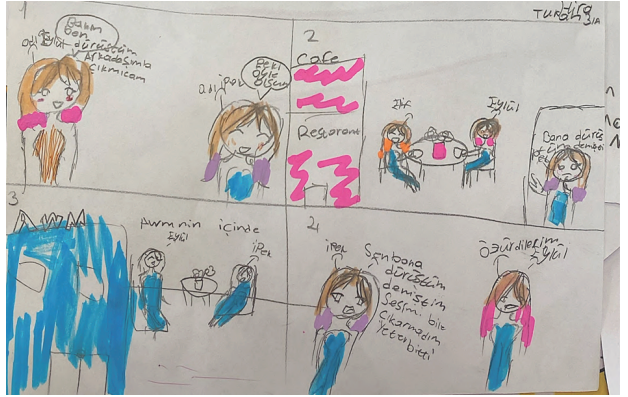
En güzel şey dürüstlük

Nasıl görüyorlarsa seni

Öyle kal

Tüm kalbinle

Hira TURAN

TUTUMLULUK

Tutumluluk önemlidir

Parayı savurmamalým

Tutumluluk güzeldir

Boşta kullanmayalım

Her zaman tutumlu olalım

Suyu boşta akıtmayalım

Işığı sabah kapatıp

Sadece gece açalım.

Zeynep Duru DEMİR

İYİLİK

İyilik yapalım

Yaptıkça çoğalsın

Unut kötülükleri

Unut ki azalsın

Arkana bakma asla

Seç etraftan kötüler

İyiler hep kazansın

Seçtikçe iyileri

Yiğit COŞKUN

CESARET

Cesaretli olalım

Gönüllü davranalım

Korkularımızı yenip

Herkese eşit kalalım

Cesaretli Olursak

Korkularımızı yeneriz

Eğer kalpten istersek

Cesaret kalpte kalır

Deniz ÖZKAN

YARDIMLAŖMA

Herkese yardım edersen
Onlarda sana yardım eder
YardımlaŖmak bulaŖıcı
Sakın bu huyu bırakma
Birinin ihtiyacı varsa
Sakın duyarsız kalma
Hemen yardıma koŖ
Sonra yalnız kalma

İnci ALTUN

HAYVAN SEVGİSİ

Kuşlar şarkı söylüyor bulutlara

Köpekler oynuyor toplarla

Kediler koşuyor insanlara

Hayvanları çok severim

Filler su içiyor bir yanda

Aslanlar et yiyor ormanda

Atlar koşuyor kırlara

Hayvanları çok severim

Onur Selim KADIOĞLU

AĞAÇ SEVGİSİ

Ağaçlarda birer birer kuşlar

Her zaman ötüyorlar

Ne zaman baksam sevgiyle

Cıvı cıvı ötüyorlar

Birer birer büyüyor ağaçlar

Tohumdan fidana

Fidandan ağaca ve sırasıyla ormana

Sevgiyle dönüyorlar doğaya

Defne ÖZKAN

YAZ MEVSİMİ

Yaz mevsimi geldi

Okullar bitti

Herkes tatile gitti

Kimi denize kimi ormana

Şimdi tüm çocuklar mutlu

Tüm aileler huzurlu

Okullar biraz hüzün dolu

Bitince yaz görüşürüz arkadaş

Ural ALTAY

DOĞA SEVGİSİ

Tüm hayvanlar burada

Çok güzeller doğada

Renklidir burada her şey

Çok güzeldir doğada

Ağaçlar çiçekler hepsi burada

Çok güzeldir doğada

İnsan mutlu olur

Tüm her şey bir arada

Mert EREN

BEN MEMLEKETİME HASRETİMİŞİM

Nerede o çocukluğumun geçtiği günler,
Her daim burnumda tüter,
Sabahları öten o kuşlar,
Şimdi kulaklarımda çınlar.

Her sabah uyandıran o horozlar,
Şimdi yanımda yoklar,
Şimdi anlıyorum ki,
Ben memleketime
hasretmişim.

Huzur verirdi o güller,
O baharlar,o kışlar,
Nerede o anılar,
Ben memleketime hasretmişim.

Hiç bitmez akan sular,
O güzel bulutlar,
Eğlenen o çocuklar,
Ben memleketime hasretmişim.

Gölce Ekin KAYABAŞI

ÇAĞIRIR BENİ MEMLEKETİM

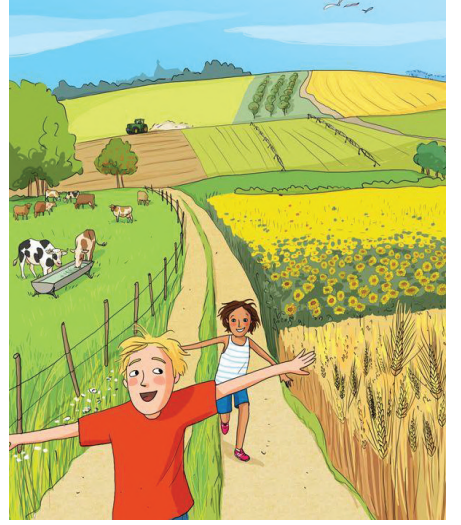
Gelemedim oralara kaldım uzaklarda
Burnumda tüter hasreti
Kalbimde atar kasveti
Ne olurdu gelsem geri

Bir kere dönüp de bakamadım
Bu güzelim memleketi saramadım
Hatıraları kalır aklımda
Güzelim memleketim benim

Tek uzak ben kaldım
İstediğimi bir ben alamadım
Tek isteğim gelmekti
Özlemimi gidermekti

Yandı kavruldu yüreğimdiki yeri
Ateşleri bastıramadım
Yüreğime yapılanları kaldıramadım
Halbuki gidip gelecektim

Kaldım buralarda hareket edemedim
İçimden geldi ama gelemedim
İçimdeki şimşekleri dindiremedim
Kalbimdeki özlemi geçiremedim
Canım memleketim benim
Seni bir ben istedim
Onu da elde edemedim
Çağırır beni memleketim

Nehir SAYKALOĞLU
Berra BARLAS

VATAN SEVGİSİ

Atamızdan kalan en büyük armağandır vatan
O kadar doludur ki toprağı
Ay'ı da farklıdır Yıldızı da
Herkesi sarar vatanımın sevgisi

Vatanımın aşkı ile çalışan kafa
İllaki ulaşır başarıya
Yok etseler de benliğimi
Yine derim "Vatan!"

Bu toprakta doğdum
Bu toprakta öleceğim
Çağırır ise komutan
Arkama bakmadan giderim vatanım diye

Bu vatan bu toprak
Atamızdan emanet
Nice uluslar gördü tarih denen canavar
NE MUTLU TÜRKÜM DİYENE

Doruk Mert ŞAHİN
İbrahim Kaan GÜR

TEMEL DEĞERLER

Vatan sevgisiyle coşar ülke
Vatan için canını verir ülke
Bu vatan sevgisiyle sonsuzluğa gider ülke
Herkese değerini bildirir ülke

Umursamazsan insanlığı
Döner sana yalnızlık
Sevmezsen insanlığı
Döner sana nefret

Bilmezsen değer
Göremezsin değer
Görmezsen değer
Hissedemezsin değer

Burak Umut BÜYÜKBEKTAŞ

ÖZLEM

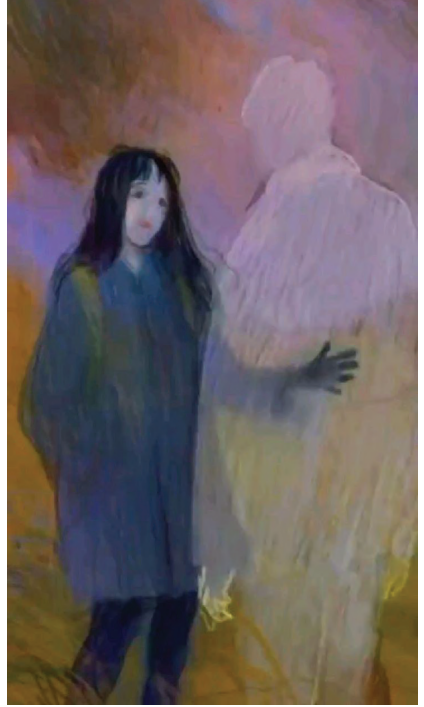
Yapraklar yeşerir,bahar gelir,
Sen gelmezsin,
Yapraklar dökülür,sonbahar gelir,
Sen gelmezsin.

Ben büyüdüm,sen büyüdün
Gelmedin sen,
Ben yaşlandım,sen yaşlandın,
Gelmedin sen.

Özledim seni bilemedin,
Sen beni bilemedin,
Bekledim seni gelmedin,
Sen beni bilemedin.

Gördüm seni pencereden,
Sen beni göremedin,
Bekledim seni gelirsin diye,
Gelmedin sen.

Demir ATASOY

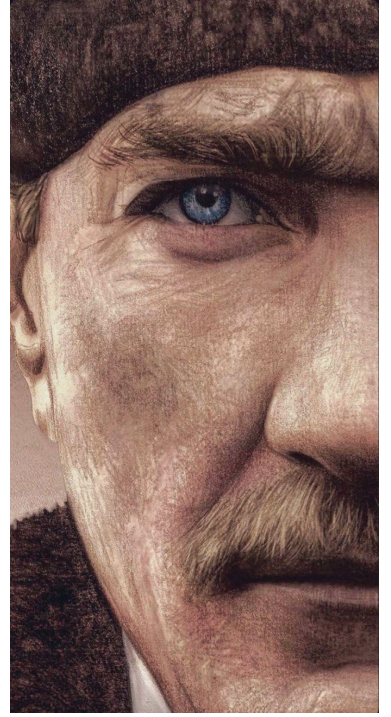
ATATÜRK SEVGİSİ

Bize bakan o mavi gözler,
Cana yakın sözler,
Kendi yurdumuzda bize yol göstermiş
patika,
Sonunda iç parçalayan bir ölüm.

Halkındı o sevgi, kalbi, gözleri...
Baktığında kaybolurdu karşısındaki kişi,
Kendi vatanı içindi her şeyi,
Anası, babası dahi.

Geçmiş bir hiçti onsuz,
Hâlâ da öyle...
Gözler kararırdı,
İlkbaharın bile geçesi gelmezdi onsuz,

Kasım, aralık, ocak diye geçti zaman,
İnanmadı kimse,
Öylece geçti saat,
İnsanlık dahi bu vatan, gerçek hüznü 10 Kasım'da tattı.

Belinay KUL

GERÇEK SEVGİ

Sevgi nedir bilir misin?

Aslında birbirine güvenmektir

Ama her şekilde güvendir

Yani bir insana güvenmiyorsan

Anla ki onu içten sevmiyorsun demektir

Peki, güven nedir?

İçtenlikle bağlanma duygusu demektir

Aslında normal bir bağlanma değildir bu

Bazen takıntı gibi

Bazen de bol mesafeli

Bir insan seviyorsa deli gibi

Ama söylemiyorsa anla ki

O sevgi saf sevgidir

Ve onu kırmamak gerekir

Sevginin üç türü vardır

Çocuk sevgisi, büyük sevgisi ve aşk

Bir insanın sevdiğini nereden anlarsın?

Bazen bir bakış ile

Bazen diyalog,

Veya bazen bir gülüş ile...

Nil Melis KILINÇ

BU ÇALIŞMAYA KATKIDA BULUNANLAR

EDİTÖR VE PROJE KOORDİNATÖRÜ

BÜŞRA ZEKİYE BAKIR & GÖKHAN KURAN

DERLEME:

YAPRAK ALGUR & GÜLSÜM IŞIK

Desteklerinden ötürü Okul Müdürümüz Sn. Esra KIRAN'a teşekkür ederiz.

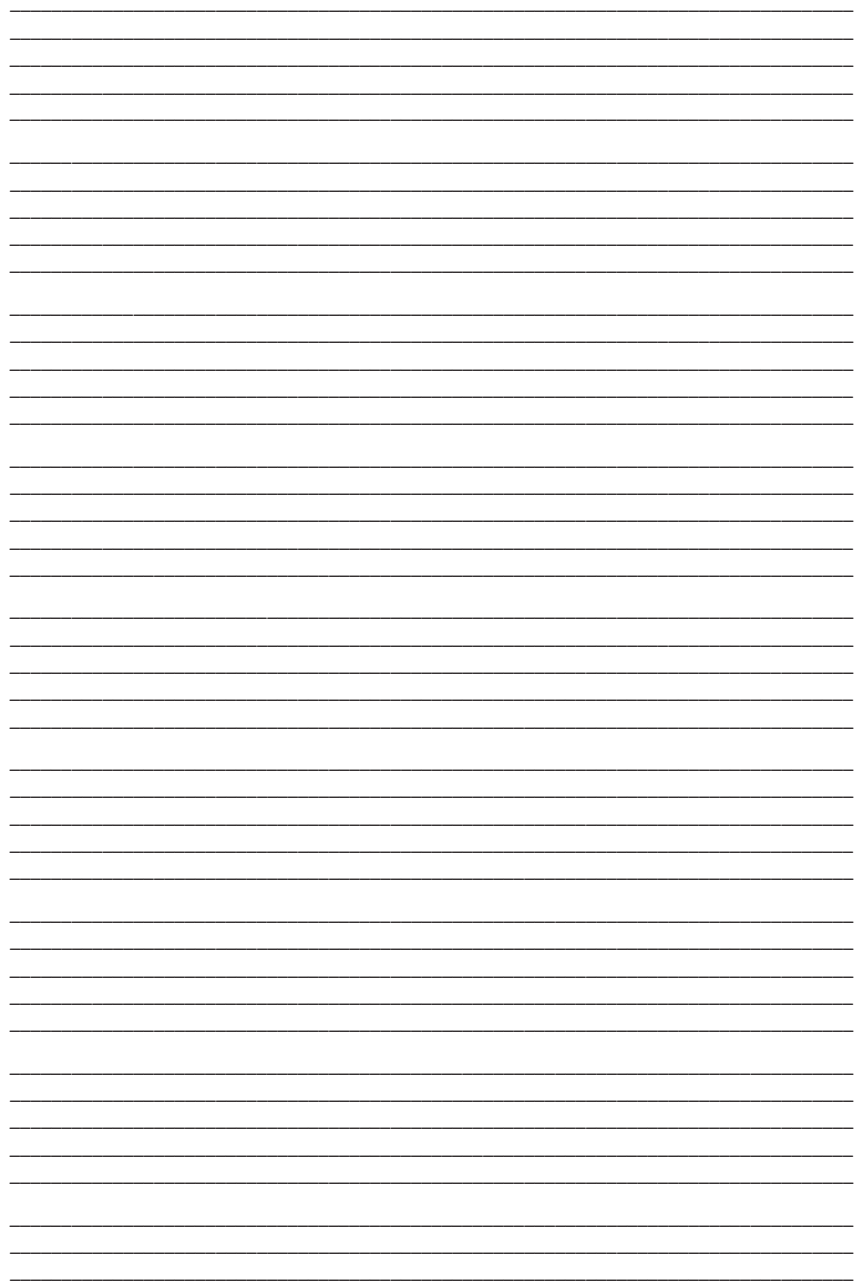

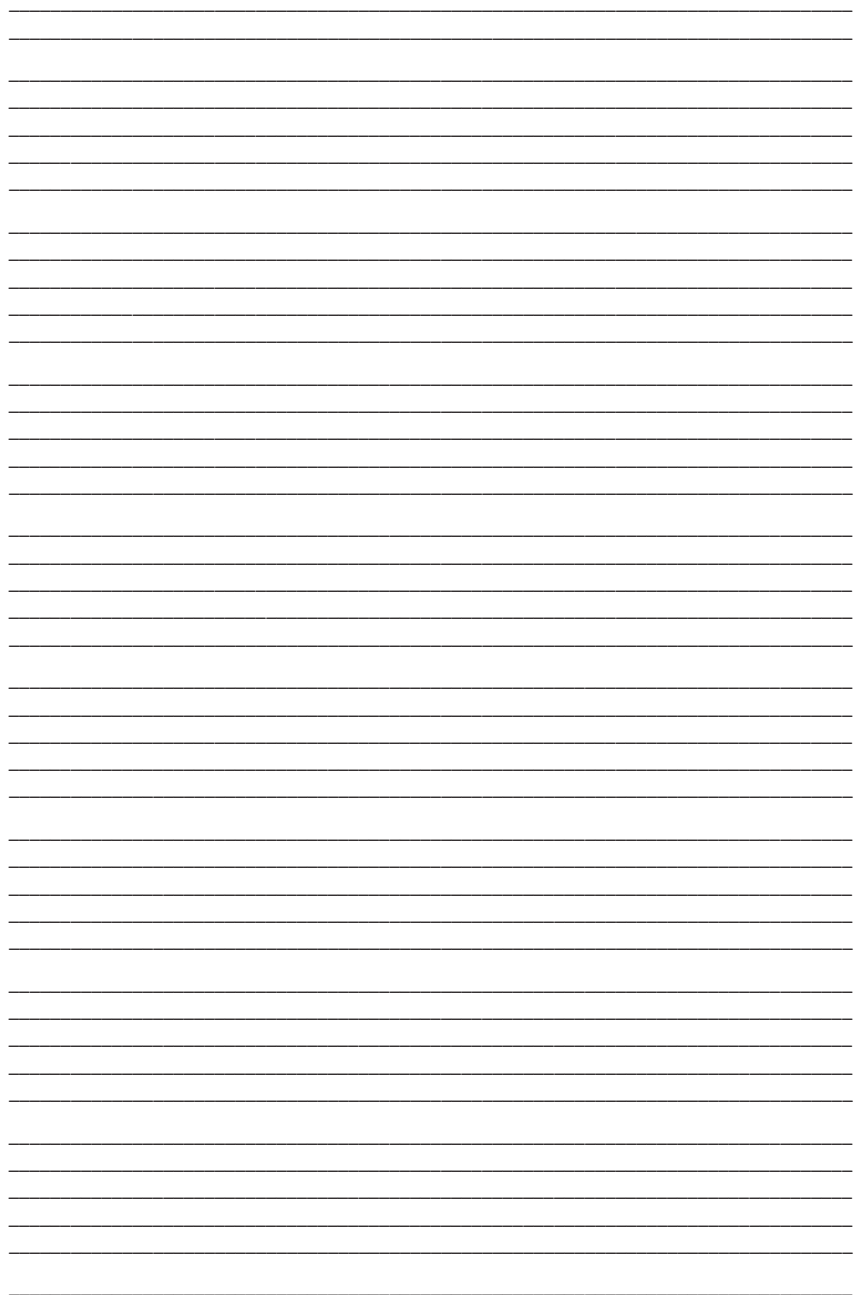

ERA KOLEJİ

MALTEPE KAMPÜSÜ

This image shows a single page of white paper with horizontal ruling lines. The lines are evenly spaced and run across the width of the page. There are no margins, text, or other markings on the paper.

“Asıl hikayeler çocukken başlar.”

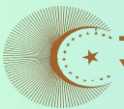
Bu kitap, bir grup çocuğun hayallerinden yola çıkılarak yazılmıştır. Hikayelerdeki ve şiirlerdeki sevgiye dair her şey, tüm düşünceler öğrencilerimizin kendi kalemlerinden yazıya dökülmüştür. Çocukların dünyasına yolculuk yapmak isteyen herkese bu kitabı okumalarını tavsiye ederiz.

TANITIM NÜSHASIDIR, PARA İLE SATILAMAZ.

erakoleji.k12
erakolejimaltepe

Zümrütevler, Çilek Sk. No:14, 34852
Maltepe/ İstanbul

TÜRKİYE
YÜZYILI

İSTANBUL
İL MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

İSTANBUL - MALTEPE
İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ

